Registered M. 916

THE VEDANTA DIPIKA

A RELIGIOUS & PHILOSOPHICAL MONTHLY.

Vol. VIII. June 1918. No. 9

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B.A., B.L.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ ஆனிமீ [ஸஞ்சிகை 9

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் 353

2. ஸ்பர்ஶாதி ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்
ஸ்ரீ உப. அக்நிஹோத்ரம் கோபால தேசிகாசார்யர் 363

3. ராஜ ராஜ்ய க்ஷேமம் 373
ஸ்ரீ உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

4. அர்ச்சாவதார வைபவம்
ஸ்ரீ. உப. வித்வான். இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர் 381

PUBLISHED BY THE SECRETARY SRI V. S. SABHA.

K. R. Press, Madras.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 3-0-0] [Single Copy As 4.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை.

இப்பத்ரிகையின் முக்கிய நோக்கங்கள்.

(1) உபநிஷத்துக்களிலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் இருக்கும் விஸிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்கள் வெளியாக்கப்படும்.

(2) அத்வைதம், த்வைதம் முதலான மதங்களின் ஸ்வபாவங்களும் அந்தந்த மதங்களை ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக் கூறப்படும்.

(3) தைவபக்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் கதைகளும் வெளிவரும்.

இதைப்பற்றி சில அபிப்ராயங்கள்.

(1) இந்து நேசன் :—————————— 12 - மாத பத்திரிகையின் கிரயம் ரூபாய் இரண்டாயிருப்பினும், அமைக்கப்பெற்ற விஷயங்களின் சீரும், பாஷையின் நடையும் விலையில்லா மாணிக்கங்களென்றே சொல்லலாம்.

(2) மதிராஸ் ப்ரெஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதரான மஹாமஹோபாத்தியாயர் வே. ஸ்வாமிநாத ஐயர் : இது தென்னாட்டுப்பத்திரிகைகளுக்குள் முதன்மையான தென்று சொல்லலாம்.

(3) மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர் :—

..............இதில் விஸிஷ்டாத்வைத மத ஸம்பந்தமான உபந்யாஸங்களும் வேதாந்தார்த்த விசேஷ விசாரங்களும் புராணகதைகளும் ஆசார்ய சரித்ரங்கள் முதலியவை வெளியிடப்படுகின்றன. இதற்கு விஷயப்ரதாநம் செய்பவர்கள் உபயவேதாந்த பாரங்கதர்களாகவும் சாஸ்த்ர ஸம்பந்நர்களாகவும் காணப்படுதலால், பாரலௌகிக புருஷார்த்தங்கள் ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு இதில் நன்கு விவரிக்கப்படு மென்று தோன்றுகின்றது.

NOTICE.

Subscribers are requested to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர் வேதாந்த தீபிகை, திருவள்ளூர், செங்கல்பட்டு ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும் கட்டணம் கட்டுவதும் விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும் மற்றெல்லா விஷயங்களும் விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை, 11, கேஸவப்பெருமாள் ஸந்நிதி வீதி, மயிலாப்பூர், மதிராஸ்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 3.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ ஆனி௴ [ஸஞ்சிகை 9.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் தேவதைகளுடைய ஆராதந ரூபமான நித்யநைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநத்தாலும், வேதாந்தவித்யா ரூபமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய உபாஸநத்தாலும் வழிபடத்தக்கது. கர்மங்கள் பலாபிஸந்தியின்றி முமுக்ஷுக்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டன. அப்போது பித்ருதேவ ரூபதாரியான பகவானே அவற்றால் ஆராதிக்கப்பட்டவன். பித்ருக்களும் தேவதைகளும் அவனுக்குச் சரீரபூதர்கள். பகவான் அவர்க்குள் அந்தர்யாமியாக நின்று கர்ம ரூபமான ஆராதநத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றான். தேவதைகளெனப் பட்ட ரூபங்களும் நாமங்களும் பகவானுடைய ரூபநாமங்களே எனும் மதமும் உண்டு. இந்த மதப்படி ஸர்வகர்மங்களாலும் அவனே ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதிக்கப்படுகின்றான். வேதாந்த வித்யைகளாலும் பகவான் சில நாமரூபவிஶிஷ்டனாகவே உபாஸிக்கப் படுகின்றான். *நிராதாரமாக உபாஸநை யென்பது கைகூடாது.

ஆனல் மேலே யோசிக்கப்பட்ட பல பகவத் விக்ரஹங்களும் விஶுத்த மநோக்ராஹ்யங்கள். சக்ஷுராதி இந்த்ரியங்களுக்கு அவை விஷயமாகமாட்டா.

மரணத்தின் பிறகு ஜீவனுடைய ஸத்பாவத்தை அநுமிக்கின்ற ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் முதலான ஐரோப்ய வித்வான்கள், ஸ்தூல சரீரஸ்திதனன ஜீவன், ஒரு ஸூக்ஷ்ம சரீரவிசிஷ்டனுகவே ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து அந்தச் சரீரத்துடன் மரணனந்தரம் வெளிப்படுகின்ருன் என்று சொல்கின்றனர். இதை நம்முடைய வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் பூர்வமே தெரிவித்திருக்கிறது. இன்னும் ஐரோப்யர், ஸூக்ஷ்ம சரீரிகளான ஜீவன்கள், பூலோகவாஸிகளான ஜநங்கள் விஷயமாக ஹிதைஷிகளாய் இருப்பதாயும் சொல்வார்கள். இப்படிப்பட்ட சித்தபரிபாகம் அவர்களுக்கு மரணமானவுடனே உண்டாகுமென்பது விவாதவிஷய மானலும், காலாந்தரத்தில் உண்டாகக்கூடுமென்பதை யாவரும் அப்யுபகமம் செய்யலாம். ஜீவகோடிகளில் சேர்ந்த பித்ருக்களும் தேவதைகளும் பூலோக வாஸிகளிடம் ஹிதபுத்தி யுள்ளவர்கள் என்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்க விஷயமே. ஆதலால் அவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை அவர்கள் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணி, அவற்ருல் திருப்தியடைவார்களென்று ஏன் ஆஸ்திகன் விஶ்வஸிக்கக் கூடாது? அவர்களுடைய கேவல அநுக்ரஹமே நமக்கு மங்களகரம். ப்ரமாணம்: 'தேவாஸ வயம் ஸுமதௌ ஸ்யாம' என்றும் 'அவி ஹ்ஷ்ய ஸௌமநஸே ஸ்யாம' என்றும் ஶ்ருதி வாக்யங்கள். நம்மைக் காட்டிலும் விசேஷ சக்தியுள்ளவர்களான அவர்கள், நமக்கு இஷ்டப்ராப்தியைச் செய்ய முயல்வாரென்று விஶ்வஸிப்பது யுக்தம். ப்ரயேண அவர்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளவரைக்கும் அவர்கள், நாம் வேண்டின பலங்களை க்ஷிப்ரமாகக் கொடுப்பார்கள். இது ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயம். ஆனல் முடிவாக ஸர்வகர்மங்களுக்கும் பலப்ரதன் ஸர்வேஶ்வரனே. அந்த பலத்தை ஶீக்ரமாக வேண்டியவர்க்குத் தேவதைகளுடைய ஆராதநத்தை வழியாக அவனே காட்டியருளினன். அதையும் அவனே கொடுக்கலாகாதோ வென்ருல், ஸம்ஸார மோக்ஷத்தைத் தர அவஸர ப்ரதீக்ஷனுய் இருக்கின்ற ஸர்வேஶ்வரனிடம் க்ஷுத்ர பலங்களைப் பாக்யமற்றவன் தான் யாசிப்பன். இவ்வண்ணம் யாசித்தல் கூடாதென்றும், 'யாவநாஜ நஸ்ம்ருதி யுவம்', என்றும் ப்ரமாணம் உண்டு.

ஸம்ஸாரத்தில் ப்ராசீநகாலீநர் இக்காலத்தவர்போல் ப்ராயேண வெறுப்படைந்தாரில்லை. இந்த லோகாநுபவத்தை அவர்கள் இச்சித்தார்கள். புண்யகர்மங்கள் செய்து கந்தர்வ பித்ருதேவ லோக ப்ராப்தியையும் அபேக்ஷித்தார்கள். பரமார்த்த ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவர்கள் அக்காலங்களில் இருந்தாரேனும், அநதிகாரிகள் ஸ்வாதிகாரத்தை அதிக்ரமிக்கும்படி அவர்கள் நடந்தார்களில்லை. ‘𑌉𑌤𑍍𑌸𑍀𑌦𑍇𑌯𑍁𑌰𑌿𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚𑍇𑌦𑌹𑌮𑍍 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃’ என்று சொல்லிப் பகவான் ஸர்வகர்மங்களையும் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகச் செய்தருளினர்; இல்லாவிட்டால் ஸாங்கர்யம் நேரிட்டுவிடுமென்றார்; ஆதலால் கர்மஸங்கிகளான அஜ்ஞர் பெருத்த லோகத்தில், ஜ்ஞாநி ஸ்வதர்மத்யாகம் செய்து புத்திபேதம் உண்டாக்கப்படாதென்றும் நியமித்தருளினர்; கர்மயோகத்தை அவலம்பித்து ஸர்வகர்மங்களையும் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரயன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவனென்று ஏற்பட்டது. காலக்ரமத்தில் ஆசார்யர்கள் ஸர்வஜநங்களும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்று ஜ்ஞாநபக்தி மார்க்கங்களைப் பரவச்செய்தார்கள். அப்போதும் அவர்கள் யாவர்க்கும் ஸ்வதர்மத்தினுடைய ஸ்வரூப த்யாகத்தைநிஷேதித்தே வந்தார்கள்.

ஜ்ஞாநமார்க்கம் ப்ராயேண மிகுந்த க்லேசத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கது. பக்தியோகம் அதனால் ப்ராப்யபூதனான பரமாத்மாவினுடைய ரூபகுணாதி ஸ்மரணாநுவ்ருத்தியால் அதைவிட ஸுகரம். இதுவும் இந்த்ரியஜய மற்றவனால் ஸாதிக்கத்தக்கதன்று. ஆதலால், ‘𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍’ என்று பகவானுடைய உபதேசம் பிறந்தது. ஸாதாரண ஜநங்களுக்கு மிகுந்தது ப்ரபத்தியும், பகவானிடம் ப்ரியமெனப்பட்ட பக்தியுமதான். இவைதான் கலியுகத்தில் முமுக்ஷுக்கள் யாவராலும் அவலம்பிக்கத்தக்க மார்க்கங்கள். பகவானுடைய பரவ்யூஹாதி ரூபங்கள் முக்த போக்யங்கள். அவதாரரூபங்களெனும் விபவ ரூபங்கள் தத்ஸம காலீநரான ஸுக்ருதிகளுக்கு அநுபவயோக்யமா யிருந்தன. அவற்றின் ஸ்மரணமதான் பின்னுள்ளார்க்கு உதவும். அந்தர்யாமி ரூபம யோகிகளால் மட்டும் த்யாநிக்கக் கூடியது. நமக்கு உரியது அர்ச்சாவதாரம் தான். காலமீதச வைகுண்யம மபருகாதிருந்த மட்டும் அர்ச்சாவதாரங்களில் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம செய்த நாராயண பராயணர்கள் கலிகாலத்திலும் அவதரித்தார்கள்;

த்ராவிட தேசங்களில் அவர்கள் விசேஷமாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகள் யாவும் இன்றுவரைக்கும் பாகவதர்கள் ஆநந்தத்தோடு பருகப்பட்ட அம்ருதமாகத் தோற்றுகின்றன. திவ்யதேசங்களில்அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கப்பட்ட புருஷோத்தமனிடம் அவர்க்குண்டான ப்ரேமை அளவிடக்கூடாததே. ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஸம்பூர்ணாதிகாரத்தை வஹித்த தேசிகன், வரதனுடைய சுஹ்ருஷ விஹாரமான ஆபிரூப்யத்தை நித்யாநுபவம் செய்துகொண்டிருந்த ஸ்திதியில், வைகுண்டவாஸத்திலும் தமக்கு அபிலாஷையின்மையை ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாரன்றோ? இந்த ஸ்திதி இப்போது மாறுகின்றது.

தேசிகன் காலத்திலேயே துருஷ்க யவநாதிகளால் திவ்ய தேசங்கட்குப் பல விதமான கஷ்டங்கள் நேரிட்டுவிட்டன. அயோத்யா மதுரா முதலான மஹா ஸ்தலங்களில் அவதார ஸ்தாநங்கள் கோரிகளாயின. காசி முதலான நகரங்களில் வைஷ்ணவ சைவ மந்திரங்கள் கோரிகளாக மாறின. இவ்வித பரிபவங்கள் சுத்ரா வி நிலைத்துவிட்டன. ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேசங்கள் ம்லேச்சாக்ராந்தங்களாகி நித்யாராதநமும் நின்றுபோய்ப் பாகவதர் தேசாந்தரங்களில் மறைந்து வாஸம் செய்ய நேர்ந்தது. ஸர்வபூதாந்தராத்மாவாய்ப் பகவான் ஸதா இருக்கும்போதும், மந்த்ரவீர்யத்தாலும் ஸ்தாபகனுன குருவின் மாஹாத்ம்யத்தாலும், அர்ச்சையில் ப்ரகர்ஷேண ஸாந்நித்யம் செய்கின்றுனென்றும், அர்ச்சா ஸத்ருஶமானதோர் அப்ராக்ருதமான திருமேனியுடன் எழுந்தருளி அர்ச்சையில் நித்யஸாந்நித்யம் செய்கின்றுனென்பதும் ஆகம ப்ரமாண்ய விஸ்வாஸிகளுடைய நிஶ்சயம். இன்னும் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தர்களான ருஷிகளும் ஆழ்வார்களும் பாகவதர்களும் ப்ரதிமைகளில் பகவானைத் தர்சிக்கின்றுர்கள் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். தன்னைக்காட்டிலும் ஈஸ்வரன் ஒருவன் இல்லையென்று ப்ரமித்த அஸுரன், தனது குமாரனை நோக்கி 'க்வாஸௌ' என்று வினவி, முன்னமே விஷ்ணு ஸர்வத்ர ஸ்திதனென்று குமாரன் சொன்னதை ஸ்மரித்துக்கொண்டு, 'யத்ஸர்வத்ர ஸ ஸ்தம்பே ந த்ருச்யதே' என்று கூவினுன். அதற்குமேல் புராணகர்த்தா, 'ஸத்யம் விதாதும் நிஜ ப்ருத்ய பாஷிதம் வ்யாப்திம் ச பூதேஷ்வகிலேஷு சாத்மந: அத்ருச்யதாத்யத்புதரூப முத்வஹன் ஸ்தம்பே ஸபாயாம் ந ம்ருகம் ந மாநுஷம்' என்று

சொல்லி, நிஜப்ருத்யன் சொன்னது ஸத்யமென்று காட்ட உகந்தருளிப் பகவான் ஸ்தம்பத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தான் என்றனர். இது பரமகாருணிகனான வாஸுதேவனுக்குப் பொருந்திய வ்யாபாரம். லோகத்தில் ஹிரண்யகசிபு மறுபடி உண்டாகவில்லை. ப்ரஹ்லாதஸத்ருஶ பக்தனும் பிறக்கப்போகின்றானில்லை. ஆகிலும், தமருகந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின்கண் தத்ஸத்ருஶமானதோர் ஶுத்தஸத்வமயமான திருமேனியுடன் எழுந்தருளி ஸாந்நித்யம் செய்கின்றானென்பதை அநுமத்தன் எவன்தான் மறுக்க வொண்ணும்? ஆனால் - ‘[illegible]’ என்கிறபடியே, அந்த அப்ராக்ருத திருமேனி ஸாதாரண ஜநங்கட்கு த்ருஷ்டிகோசரமாகாது.

தத்காலம் பாஸ்சாத்யவித்யா வலையில் சிக்கித் தம்சித்த ப்ரஸாதமிழந்தவர் பழக்கத்தால், த்ருஷ்டிகோசரமாகும் ப்ரதிமையைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை யென்று விளம்பும் நாஸ்திகர் பெருகுகின்றனர். இவர் வழிகளில் மற்றோர் நுழையாதிருக்கும் வண்ணம் திவ்ய தேசங்கள் ஸம்ரக்ஷிக்கத்தக்கவை. இவ்வித ரக்ஷணம் தவறும்படிகளை யோசித்தே நிகமாந்தார்யனும், திவ்ய தேசங்களில் இதராபிலாஷ ஸ்ப்ருஹையற்ற பாகவதோத்தமர்க்கு விபக்ஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட பயங்களை நீக்கியருளவேண்டுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதனை ப்ரார்த்தித்தார். ஸ்ரீரங்கத்திற்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களால் அதுவும் பாகவத வாஸார்ஹதையைப் பொருந்தலாமென்று பயந்து, ‘[illegible]’ என்று, சத்ரு பயமற்றதும் பரஸ்பரஹிதைஷிகள் வஸிப்பதுமானயாதேனுமோர் திவ்யதேச வாஸத்தையும் அபேக்ஷித்தார். க்ருதக்ருத்யர்களுக்குத் திவ்யதேச வாஸம் நேரிடாமற் போகலாமென்று யோசித்து, ‘[illegible]’ என்கிற ஸ்லோகத்தினால், அவர்கள் ஏகாக்ரசித்தத்துடன் பகவதாராதநம் பண்ணக்கூடியதும், பாரமைகாந்த்யத்தில் முயன்ற யாரேனுமொரு பாகவதனுடைய ஸங்கம் கிடைக்கக்கூடியதுமான ப்ரதேச விசேஷத்தை அவர்கட்கு வைகுண்டகல்பமான வாஸஸ்தானமென்றும், பாகவதஸம்ருத்தி எனப்பட்ட ஓள

சித்யாதிஶயத்தாலேயே திவ்யதேசங்களை வாஸார்ஹமாக மஹநீயர்கள் கருதினார்களென்றும் அருளிச்செய்தார்.

பிம்பங்களில் பகவத் ஸாந்நித்ய மெனப்பட்டது ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயமானாலும், அது பரமைகாந்திகளுக்கு மாத்ரம் ப்ராமாண்ய பாவத்தை இழக்காமல் நிலைபடும். அர்ச்சாவதாரத்தில் பகவான் அர்ச்சக பராதீநதைக்கு எல்லை நிலமாவதாகத் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றினார். ஆகமங்களில் 'அர்ச்சகஸ்ய ஹரிஸ்ஸாக்ஷாத்' என்று, அர்ச்சகனைப் பகவானென்றே சொல்லப்படுகின்றது. இன்னும் அவனை ஆசார்யனென்றும் குருவென்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. தேசிகன் காலங்களில் அர்ச்சகனுக்கு ஶாஸ்த்ர த்ருஷ்டியால் உண்டான ஏற்றம் போகவில்லை. இப்போது அர்ச்சகனெனப்படுவோன் ப்ராயேண ஸ்வநிஷ்டையைப் பறிகொடுத்தவனே. அதுவுமன்றி அர்ச்சாரூபியான ஸர்வேஶ்வரன் அவனிடம் அத்யந்த பராதீநதையை வஹித்திருக்க, அவனும் கோவில் விசாரணைகர்த்தர்களுடையவும் மற்ற பலருடையவும் அதிகாரத்துக்கு மிகவும் பயப்படவேண்டியவனாயிருக்கின்றான். இவ்வளவு ஸங்கடத்தையும் ஸஹித்துக்கொண்டு பகவான் தன்னடியார்க்கு அருள்புரியவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. விசாரணைகர்த்தர்கள் இதையெல்லாம் யோசிக்கின்றார்களோ?

'ஸ்ரீ வைகுண்டனுடைய கதாம்ருத ரஸத்தைப் புஜிக்கும் மஹநீயர்களுடைய மநஸ் ருசிக்காத திவ்யதேசம் பஹுமாநார்ஹமன்று' என்று வேதாந்ததேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றினார். இந்த ஸ்திதி பகவத்ஸ்தாநங்கட்குப் பல காரணங்களால் உண்டாகக்கூடியது. ஏககலாநிஷ்டர்களுக்கு ஏகதேசத்தில் வஶமான ஸந்நிதிகளில் கலாந்தரநிஷ்டர்களுக்குப் பரிபவாதிகளால் கேவல ஸேவார்த்தமாகவும் ப்ரவேசம் தடைபடக்கூடியதே. பரிபவங்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணப்படாமற் போனபோதிலும், சித்தகாலுஷ்யத்தை உண்டாக்கத்தக்க ஸாமக்ரிகள் ஸர்வத்ர த்ருஷ்டிகோசரங்களாக நின்று, பகவத் ஸேவாதிகளுக்குப் பொருந்தின சித்தைகாக்ரியத்தை நிலைக்கவொட்டாமல் தடுப்பன. உபய கலாநிஷ்டர்களுக்கும் ஸமமான ப்ரவேசம் மைஸூர் மலையாள ராஜ்யங்களில ஸர்வ திவ்ய தேசங்களிலும் உண்டு. பரிடிஷ் ராஜ்யத்தில மட்டும் இந்த ஆசாரம் காலக்ரமத்தில் மாறிப்போய்விட்டது. இவ்விடங்களில உபயகலாநிஷ்டர்களுக்கும் ப்ரவேசம் உள்ள

தேவஸ்தானங்களில் இடைவிடாமல் கலஹங்கள் ஜனித்துக்கொண்டிருப்பதால், பகவதபசார பரம்பரைகள் வளர்ந்துகொண்டே ஸேவார்த்திகளுக்கு ஶாந்தியுண்டாவதற்கு அவகாசம் மிகவும் குறைந்துகொண்டு வருகின்றது. இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களில் தர்மரக்ஷகத்தில் நியுக்தர்களான அதிகாரிகள் அதிகாரம் குறைந்து நிற்கின்றனர். அதிகாரம் பல அவஸரங்களில் போலீஸார்களிடமும் மாஜிஸ்ட்ரேட்களிடமும் விஶ்ராமித்துப் போகின்றது. யேநகேநாபி ப்ரகாரேண பகவானுக்குப் பரிபவாதிகளும் பாரதந்த்ர்யமும் ஸேவார்த்திகள் கண்டு வருந்தும்படி வ்ருத்தியாகின்றன.

விசாரணைகர்த்தர்களில் பலர் தமது வ்யாபாரத்தைக் கைங்கர்ய புத்தியால் செய்வதில்லை. அதிகாரம் ஒருவனுடையதாகில், அது அவனுக்கு அஹங்கார மமகாரங்களை விளைவிக்கின்றது. பலரிடம் நின்றதாகில், அவர்க்குள் அது கலஹத்தை ஜனிப்பிக்கின்றபடியால் கோவில் கார்யங்கள் ஸரிவர நடப்பதில்லை. விசாரணை கர்த்தா பரதேசஸ்தனானால் அவன் தேவஸ்தானத்தை இஷ்டவினியோகார்ஹமாக எண்ணி, ஸ்வபந்து ப்ருத்யர்கள் பிழைத்துப் போகும்படிக்கும், உபபந்நராகும்படிக்கும், அதை ப்ரயோஜனப் படுத்துவதும் ஸஹஜமாய்ப் போயிருக்கின்றது. தேவாலயங்கள் கெட்டுப்போக ஏற்பட்ட பல ப்ரகாரங்களும் ஒன்றாகக் கலந்து, ஒவ்வொரு பகவத் ஸந்நிதிக்கு மிக்கக் கேடு விளைவிப்பதையும் நேரில் பார்க்கின்றோம். அர்ச்சகனோடு முடிவு பெறாமல், மேலே விவரித்தபடியே பல ஜனங்களுக்கும் பராதீனமாகும்படி அர்ச்சைகள் நின்றுவிட்டால் திவ்யதேசங்களில் ஸாதாரண ஸேவார்த்திகளுக்கு விஶ்வாஸம் குறைவுபடக் கேட்கவேண்டியதில்லை

முக்யமாகக் கோவில் பரிஜனங்கள் வ்ருத்திக்காகவே கோவில்களை ஆஶ்ரயிக்கின்றார்கள். அவர்கள் அர்த்தப்ரதானர்கள்; கைங்கர்யமென்பதை மிராசாக எண்ணிப் பாத்யம் கொண்டாடுகின்றவர்கள். அக்ருத்ய ஶதங்களில் உள்புகாமல் அவர்க்கு ஜீவனம் கட்டமாட்டாது. ஆதலால் அவர்களை ஆளச் சக்தியற்றவன் விசாரணைகர்த்ருத்வத்தில் நியோகிக்கப்பட்டால், பகவத் ஸந்நிதிகளில் பாகவதர் விமுகராவதில் விஸ்மயமில்லை. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரத்தில் ரமித்த அதிகாரிகள், கோவில் சிறுதொழிலாளர்களை அவர்கள் போகும் வழியே விட்டுவிட்டுத் தமது உத்தேஶ்யத்தை நிறை

வேற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். எஞ்சித் தீமையே செய்கின்ற சிறு தொழிலாளர்க்கும் ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்துக்கும் பகு தூரம். இவர் பலத்த கோவில்களில் பகவத் ஸ்தோத்ரங்களைக் கேட்க அமையாது. திட்டுச் சொற்கள் த்ராவிட பாஷைகளில் போல், பாஷாந்தரங்களில் பரிணமிக்கவில்லை. இதர பாஷைகளில் ஸப்யமாநனிடம் இல்லாதவையும் உள்ளவையுமான தோஷங்கள் மாத்ரம் ஸபிப்பவன் வாய்வழியாக வெளியேறும். தமிழிலோ ஸப்யமாநனுடைய மாதா ஸஹோதரிகள் பார்யை முதலானவர்களும் ஸபிப்பவன் இச்சையால் பகு புருஷர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தை அபவாத ரூபமாயாவது அடையவேண்டியதாகின்றது. தமிழில் வைபவர்கள் ஸாதாரண வ்யவஹாரங்களில் விலக்கப்பட்ட பல சப்தங்களை வாயினால் சொல்லி மனத்தினால் சிந்திக்கின்றார்கள். இவ்வித பருஷோக்திகள் அர்ச்சைகள் முன்பாக அடிக்கடி ப்ரயோகிக்கப்படவும் அதிகாரி யெனப்பட்டவர் யாதொரு செயலுமற்று நிற்கவும், பகவத் ஸாந்நித்யத்தைப்பற்றி ஒருவன் ப்ரமிக்கவும் இடமற்றுப்போகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸ்திதியைத் தேவாலயங்கொள்ள விசாரணைகர்த்தர்கள் ஸஹகரிக்கவும் நேர்ந்தால், அவர்களுடைய ஸாதுத்வம் தூரநுமேயமாய் விடுகின்றது. நாம் கண்டதையும் கேட்டதையுமே இவ்வண்ணம் எழுத நேர்ந்தது.

இந்த ஸ்திதியில் ஸேவார்த்திகள் என் செய்வார்? துருஷ்கர்களால் தேவாலயங்களுக்குப் பயம் விஸ்தரித்த காலத்தில், அவர்களைப் பற்றித் தேசிகன் கலி தூதரென்றும் ஸாக்ய லோகாயித துல்யரென்றும் சொன்னார். நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தரெனப் பெயர்கொண்ட போதிலும், மர்யாதைகளைக் கடந்தவர்களான சிறு தொழிலாளர்களைக் கண்டால், ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போல் பகவான் ஒதுங்கி நிற்கமாட்டானோ? ‘𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍𑌮𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌲𑌾𑌮𑌯𑌾𑌃 । 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌵𑌃’ என்று அவனே சொன்ன வசநம். ஸாதுக்கள் ஸம்பந்தத்தால் தான் தீர்த்தங்களுக்குப் பாவநத்வம்: அவர்களுடைய ஸம்ருத்தியால் தான் அர்ச்சைகளில் பகவான் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றானெனும் வ்யவஹாரம். அவர்கள் தூர விலகும்படிக் கோவில்கள் முடிந்துபோனால் அங்கே தெய்வம் நிலைக்குமோ? ராவ

ணனுடைய தௌராத்ம்யத்தைக் கண்ணுற்ற பிராட்டி '[Grantha text]' என்று லங்கையில் ஸாதுக்களுடைய அபாவத்தை ப்ரதமத்தில் ஶங்கித்தாள். பிறகு விபீஷணன் இருக்கின்றதை நினைத்து, '[Grantha text]' என்று சொன்னாள். தௌராத்ம்யம் மிகுந்த ஆலயங்கள் லங்காதுல்யமான ஸ்தாநங்களாக மாட்டாவோ? அர்ச்சைகள் அங்கு இருந்த போதிலும் லங்காருத்த விதேஹராஜ தநயையைப் போல் அவை தத்ஸதாநங்களுடைய கேட்டையே ஸூசிப்பிக்கும். பட்டர்பிரானென்று பெயர்கொண்ட ஒரு கோவில், மடைத்தொழில் செய்வோனுடைய தௌராத்ம்யத்தைக் கண்ணுற்ற மஹாகவி வேங்கடாசார்யர், '[Grantha text]' என்று ஒரு ஶ்லோகத்தைச் சொன்னாரென்று ஒரு கதையுண்டு. ஒருவன் தௌராத்ம்யம் அவ்வண்ணம் ஸாதுக்களுக்கு ஸந்தாபம் விளைவித்ததாகில், கோவிலே தந்மயாரால் வ்யாப்தமானால் அது [Grantha text] ஸுக்குக்களுடைய மநஸ்ஸுக்கு ருசியளிக்கமாட்டாது.

ஆதலால் தர்மரக்ஷகர்கள், பகவான் அர்ச்சைகளில் ஸாந்நித்யம் செய்யும் காரணங்களை யோசித்து, அவை ஸந்நிதிகளில் தவறாமல் நிலைக்க முயல்வதுமன்றி, ஸாந்நித்யாபாவ காரணங்களையும் கண்டறிந்து, அவை ஸந்நிதிகளில் ப்ரவேசியாமலிருக்கவும் வழி தேடவேண்டும். ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயங்கள் எப்படியானாலும் ஜநங்களுக்கு விஶ்வாஸம் விலகாதபடி ஸந்நிதிகளைக் காப்பாற்றவேண்டும். இந்த முக்யமான விஷயத்தில் அவர்கள் பராங்முகர்களானால், அவர்களை நாஸ்திக துல்யராக ஜநங்கள் நினைக்க நேரிடும். அபவாத ஸாமக்ரிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டே அபவாதம் வருகின்றதே யென்று மநஸ்தாபப்படுதல் விவேகாபாவ ஸூசகமாய் நிற்கின்றது. நாம் இவ்வளவுதூரம் சிந்தித்த காரணத்தாலேயே தேவாலயங்கட்கு நற்காலம் வந்துவிட்டதாக நினைக்கின்றோமில்லை. தேவாலயங்கட்கு ராஜாக்களுடைய ரக்ஷணம் இல்லை. சட்டமும்

கோர்ட்டுகளும் அர்த்தவான்களுக்குத்தான் ஸஹாயம் செய்கின்றன. பகு ஜநங்களுக்குப் பொதுவான விஷயம் ஒருவர்க்கும் அக்கரை உண்டாக்குவதில்லை. கலியின் கொடுமையைத் தடுக்க வழியில்லைபோல் தோன்றுகின்றது. ‘நாஸௌ ரக்ஷஸ்ய ஸாமர்த்யம் க்வசித் ந ஜாது ஸுகது:கானி யஸ்ய ப்ரதிபத்யதே । ந ஹி ஸஹஸா யந்த்ரா ஸர்வ வித்யாஜனா:’ என்று ஹநுமான் சொல்லி ‘ஸாக்ஷாத் ஸர்வ ஸம்ஹாரவான்’ என்று பராக்ரமமுள்ளவர் முடித்தார். தத்காலம் ஜநங்களுக்குள் பராக்ரமமேது? ஜாநபத துக்கத்தைப் பற்றி ஒருவன் ஸோகப்படுவதில் பயனில்லையென்று ஒவ்வொருவனும் சும்மாவிருக்க நேரிடுகின்றது. இந்த ஸ்திதியின் கார்யங்களைக் கண்டு நாம் வருந்துகின்றோம். அதைப்பற்றிப் பின்னும் சிறிது சிந்திப்போம்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஸிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தசஸ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0
7.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஸ விமர்ஸம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியர்)	0	3	0
8.	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம் III	2	0	0
	Do V	2	0	0
	Do VI	2	0	0
	Do VII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீரங்கநாதாய நம:.

ஸ்பர்சாதி ஸம் ஸர்க்கதோஷ நிருபணம்.

-(தொடர்ச்சி.)

ஆனல் இம்மாதிரி சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றி லிருந்தும் குணம் அல்லது தோஷ முள்ளவைகளான பரமா ணுக்கள் எப்பொழுதும் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பனவாகச் சொல்லும்போது, அவைகளின் ரூபத்தை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரிக்க முடியவில்லை என்கிற காரணத்தால் அவைகள் இல்லையென்று ஸாதித்துவிடக் கூடாது. இவ்வணுக்களின் ரூபம் வெகு ஸூக்ஷ்ம மாயிருக்கிறதால், அது நமது கண்களுக்குப் புலப்படாவிடினும், கார்யத்தினல் இவைகளின் இருப்பை நாம் நிஸ்சயிக்க முடியா மல் போகாது. இது ரோக விஷயத்தில் ஸ்பஷ்டமாக வெளியா கிறதைக் காணலாம். குஷ்டாதி ரோகமுள்ளவர்களுடன் ஸம் ஸர்க்கிக்கக் கூடாதென்றும், அப்படி ஸம்ஸர்க்கிப்பவருக்கு ரோகிக்கு ஸமாநமான ரோக முண்டாகிறதென்றும் எல்லா தே சத்திய வைத்ய க்ரந்தங்கள் உத்கோஷிப்பதுடன், இது உலகத் தாரால் நன்றாய் அநுபவிக்கப்பட்டு வருகிற விஷயமே. இங்கு கீழ்ச்சொன்ன மாதிரி பரமாணுக்களுடைய ஸம்பந்தமே ஸமாந ரோகோத்பத்திக்குக் காரணமென்று சொல்லவேண்டுமே யல் லது வேறு வழியில்லை. குஷ்டம், ஜ்வரம், நேத்ரோபாதி, விஷூசி முதலிய ரோகங்கள் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்தில் சீக்ரத்தில் ஸங்க்ரமித்து அங்கு ஸமாநமான ரோகத்தை உண்டுபண்ணு வதை நாம் எல்லோரும் அறிந்துவருகிறோம். இவைகள் எப் படி ஸங்க்ரமிக்கின்றன வென்று யோசிக்கும்போது ரோகிகளு

டைய சரீரங்களிலிருந்து ரோகமயங்களான அணுக்கள் வெளியாகி, ஆங்காங்கு ஸங்க்ரமிக்கின்றனவென்பதைத் தவிர வேறு உபபத்தி சொல்வதற்கில்லை. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டு தான் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ‘ குஷ்டம் ஜ்வரஶ்ச ஶோஷஶ்ச நேத்ராபிஷ்யந்த ஏவ ச । ஔபஸர்கிகரோகாஶ்ச ஸங்க்ராமந்தி நராந்நரம் ॥’ (நி. சு. 5. ஶ்லோ. 47) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ‘ நராந்நரம் ஸங்க்ராமந்தி ’, அதாவது : ‘ ஒரு மனிதனிடமிருந்து மற்றொருவனிடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய ரோகங்கள் ஸங்க்ரமிக்கின்றன’ என்று சொல்வதை நன்கு கவனிக்கவேணும். ஒருவருடைய கண்ணிலும் புலப்படாமல் இவ்வியாதிகள் எப்படி ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போகமுடியுமென்பதைக் கவனிக்கும்போது, கீழ்ச்சொல்லியபடி ரோகமயமான அணுவை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இவ்வணுக்கள் மூலமாக ரோகங்கள் ஸங்க்ரமிப்பதற்கு நிமித்தங்களை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் நிதாநஸ்தாநத்தில் சொல்லும்போது ‘ ப்ரஸங்காத் காத்ரஸம்ஸ்பர்ஶாந் நிஶ்வாஸாத் ஸஹபோஜநாத் । ஸஹஶய்யாஸநாச்சாபி வஸ்த்ரமால்யாநுலேபநாத் ॥ ’ ‘ ஔபஸர்கிகரோகாஶ்ச ஸங்க்ராமந்தி நராந்நரம் ॥ ’ (சு. 5 46 47) என்பதால் தர்மசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியதுபோல் ஸ்பர்ஶாதிகளே முக்ய நிமித்தங்களென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை நாம் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இதுபோல் வாக்படரும் ‘ ஸ்பர்ஶைகாஹாரஶய்யாதி ஸேவநாத் ப்ராயஶோ கதா: । ஸர்வே ஸஞ்சாரிணோ நேத்ரத்வக்விகாரா விஶேஷத: ॥ ’ (அஷ்டா. நி. 14. 41) என்பதால் வ்யாதிகள் எல்லாம் ஸ்பர்ஶாதி நிமித்தங்களால் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளென்று சொன்னார். இந்த ரோக பரமாணுக்கள் வஸ்த்ரம் முதலிய அசேதந பதார்த்தங்களில் ஸங்க்ரமித்து, அவைகளின் மூலமாக மனிதனிடத்திலும் ஸங்க்ரமிக்கின்றன ஆகையாலே தான் ‘ வஸ்த்ரமால்யாதி ஸேவநாச்ச ’ இத்யாதிகளால் ரோகிகளுடைய வஸ்த்ராதிகளைக்கூடப் பிறர் உபயோகிக்கக்கூடா

தென்று ஆரோக்ய சாஸ்த்ரம் ஆஜ்ஞாபிக்கிறது. இவ்வபிப்ரா யத்தைக் கொண்டுதான் நமது தர்மக்ரந்தங்களில் பொதுவாகவே பிறர் உபயோகப்படுத்திய வஸ்த்ரங்களை உபயோகிக்கக்கூடா தென்று ‘ [illegible] ’ ([illegible] 1. 9 5.) இத்யாதிகளால் ஹிதமாக உபதேசிக்கப்பட்டி ருக்கிறது போலும். ஒருக்கால் தாரித்ர்யாதி காரணங்களால் பிற ருடைய வஸ்த்ரத்தை உபயோகப்படுத்த நேரிடுமானால், அப் போது அதற்கு ப்ரபலமான ஶுத்தி செய்தே உபயோகிக்க வேணுமென்றும் ‘ [illegible] ’ ([illegible] 1. 9. 6) என்பதால் சொல்லப்பட்டது. சுத்தி செய்யவேண்டிய வழியை வ்யா க்யாதாவான ஹரதத்தர் சொல்லும்போது ‘ [illegible] ’ என்பதால் விவ ரித்துக் கூறினர். ஸாதாரணமாக ஒருவன் தரித்துக்கொண்ட வஸ் த்ரத்தை மற்றொருவன் உபயோகிக்கவேண்டுமானால், அவ்வஸ் த்ரத்திற்குச் சவிட்டு மண் ஜலத்தைக்கொண்டு பக்வம் செய்ய வேண்டுமென்று வெகு ப்ரபல சுத்தியை நம் முன்னோர்கள் விதித் ததற்குத் தகுந்த ஆதாரமில்லாமல் போகவில்லை யென்று யாவ ரும் எளிதாய் அறியமுடியும். ஒருவன் தரித்துக்கொண்ட வஸ்த் ரத்தில் அவன் சரீரத்தினின்று வெளியாகிற துஷ்டாணுக்கள் ஏராளமாக ஸம்பந்தித்து இருக்குமாகையால், அவ்வணுக்கள் நசித் துப்போகக்கூடிய ப்ரபலமான சுத்தியைச் செய்துதான் பிறர் அதை உபயோகப்படுத்தலாமென்று உபதேசிக்கும் நம் முன் னோர்களுக்கும், வஸ்த்ராதிகள் மூலமாகவும் தோஷங்கள் ஸங் க்ரமிக்குமென்கிற அபிப்பிராயம் இருப்பது நிர்விவாதமானது. இவ்வாறே சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிற ஒவ்வொரு சுத்திக் கும் தகுந்த மூலமிருக்கு மென்பதை நாம் நம்பவேண்டும்.

இனி இம்மாதிரியான ரோக பரமாணுவைத்தான் மேற்றிசை வைத்யர்கள், க்ருமி விசேஷங்களென்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். நகரங்களில் ஸாங்க்ராமிக ரோகங்கள் பரவியிருக்கும் காலங்க ளில் க்ருஹாதிகளை ஶுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென் றும், ரோகிகளுடன் எவ்விதத்தாலும் ஸம்ஸர்க்கிக்கக்கூடா

தென்றும், பலவித எச்சரிக்கைகளைச் செய்கிறார்களென்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆகையால் ஸங்க்ரமண ஶீலங்களான அணுக்களை அவர்களும் ஒரு மாதிரியாக ஒப்புக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவ்வணுக்கள் ஓரிடமிருந்து எங்கு ஸங்க்ரமிக்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவின் குணமும் இவைகளின் குணமும் ஸமானமாயிருக்குமானால், அக்குணமானது இவ்வணுக்களின் ஸம்ஸர்க்கத்தினால் வ்ருத்தியடைந்துவிடும்; விபரீதமாயிருந்தால் காலக்ரமத்திலாவது உடனேயாவது அதன் ஸ்வபாவத்தைக் கெடுத்துவிடுகின்றன இதை உதாஹரணத்தால் நன்றாய் அறியமுடியும். மூங்கில் நிழல் அடர்ந்த ஒரு க்ஷேத்ரத்தில் விதைக்கப்பட்ட பீஜமானது அநேகமாகப் பயிராவதில்லை; சிறிது பயிரானாலும் அடியோடு பலனைக் கொடுப்பதில்லையென்பதும் உலகத்தில் அநுபவிக்கப்பட்டதே. இதுபோல் இன்னும் சில வ்ருக்ஷங்களுடைய சாயைகளில் வேறு வ்ருக்ஷாதிகள் பயிராவதில்லையென்பதும் ப்ரஸித்தம். இதற்குக் காரணத்தை யோசிக்கும்போது மூங்கில் முதலியவைகளிலிருந்து வெளியாகிற அணுக்கள், தமக்கு விபரீத குணமுள்ளவைகளில் ஸங்க்ரமித்து, அவைகளின் யோக்யதையை அழித்துவிடுகின்றனவென்றே நினைக்க வேண்டும். இங்கு இன்னொரு ஆஶ்சர்யத்தையும் குறிப்பிடலாம். கேரளதேசத்திலும், மற்றும் சிலவிடங்களிலும் 'தொட்டால் சுருங்கி' என்கிற காரணப்பெயருடன் ஒரு செடிவகை இருந்து வருவதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். இந்தச் செடியின் ஸமீபத்தில் மனிதன் ஒருவன் சென்று, தன் விரல் நுனியால் அதை வெகு ஸூக்ஷ்மமாகச் சிறிது தொட்டுவிட்டால், உடனே அந்தச் செடியானது அக்நியிலிட்ட பச்சிலைபோல் மிகவும் வாடி வதங்கி வணங்கிவிடுவதை நாம் பல தடவைகளில் பரீக்ஷித்துப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால், இப்படி மனிதனுடைய ஸ்பர்ஶத்தால் பெருத்த விகாரத்தையடையும் இச்செடியானது, வேறு ம்ருக பக்ஷி முதலிய ப்ராணிகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் எவ்வளவு இருந்தாலும் அதனால் எவ்வித விகாரத்தையு மடைகிறதில்லை யென்பதையும் நேரில் அநுபவித்திருக்கிறோம். ஆகையால் ஒவ்வொரு ப்ராணிகளுடைய சரீரத்திலிருந்தும் அந்தந்த சரீராநுகுணமாக அணுக்கள் வெளிப்பட்டு இதர வஸ்துக்களை விகாரப்படுத்துகின்றனவென்பது மறுக்கக்கூடியதல்ல.

இந்த அணுக்களனைத்தும் அநேகமாக எவ்வித உஷ்ணத்தையும், விசேஷமாக ஸூர்யகிரணத்தின் தாபத்தையும் ஸஹிக்கக்கூடியவைகளல்ல. ஸூர்யகிரணாதிகளுடைய தாபத்தால் இவ்வணுக்கள் தங்களது சக்தியை இழந்தோ, அல்லது அநேகமாக விநாசத்தை யடைந்தோ எவ்வித வாதகமும் இழைக்கமுடியா. ஆகையாலே தான் ராத்ரி காலங்களில் துர்க்கந்தமுள்ள வஸ்துக்களிடமிருந்து துர்க்கந்தமானது எவ்வளவு அதிகமாக வ்யாபிக்கிறதோ, அவ்வளவு பகலில் வ்யாபிக்கிறதில்லை யென்பது அநுபவஸித்தம். பகலில் ஸூர்யதாபத்தால் இந்த அணுக்கள் சக்தியற்றவைகளாயிருந்து, ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு தனது சக்தியை அடைந்து விசேஷமாக வ்யாபரிக்க ஆரம்பிக்கின்றன. ஆகையால்தான் எப்போதும் ராத்ரி காலங்களில் வெளியில் விசேஷமாக ஸஞ்சரிக்கக் கூடாதென்றும், விசேஷமாக ஸாங்க்ராமிக ரோகங்கள் பரவியிருக்கும் காலத்தில், ராத்ரி ஸஞ்சாரம் அடியோடு கூடாதென்றும், நமது ஆரோக்ய க்ரந்தங்களும் பாஸ்சாத்யர்களுடைய க்ரந்தங்களும் சொல்வது யுக்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். ஆகையால்தான் மூங்கிலின் அடிவாரமாயிருந்தாலும் அங்கு ஸூர்யகிரணம் விழக்கூடிய ஸௌகர்ய மிருக்குமானல் அங்கு வேறு பயிர்களும் வ்ருத்தியாகலாமென்று தத்வசாஸ்த்ரிகள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இதிலிருந்து ஸூர்யகிரணங்களுக்குச் சில ரோகங்களைப்போல ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்க தோஷங்களையும் சாந்தி செய்யக்கூடிய யோக்யதை யுண்டென்பது அறியத்தக்கது. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான் நமது தர்மக்ரந்தங்கள் பலவிடங்களிலும் ‘[illegible]’ இத்யாதிகளால் ஸூர்யதர்சநாதிகள் ப்ராயஸ்சித்த ரூபமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொல்லத்தகும்.

இனி ரோகங்களுக்கு, சரீரம் மநஸ் ஆகிய இரண்டும் அதிஷ்டாநங்களாயிருப்பதாக ‘[illegible] ந:விதியா’ (அஷ்டா. ஸூ. 1. 21) என்பதால் ஆயுர்வேதிகள் நிர்ணயித்தார்கள். ஆகையால் ஆரோக்யத்தை அபேக்ஷிப்பவன், ரோகிகளுடையவும், தன் சரீரகுணத்திற்கு ப்ரதிகூல குணமுள்ள சரீரத்துடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களை நிறுத்திவிடு

வானுகில், அவனுக்கு ஆமந்துகமான சரீர தோஷம் ஏற்பட ந்யாயமே கிடையாது. இது தர்மசாஸ்த்ரிகளுக்கும் அபிப்ரேதமான விஷயமே. இனி மநஸ்ஸுக்கு, ரஜஸ் தமஸ் என்கிற இரண்டு வகையான தோஷமுண்டென்று '𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌚 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌵𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑍌' (அஷ்டா. ஸூ. 1. 21) என்பதால் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டு மநோதோஷங்களும் ஸத்வகுணத்தை அழித்து, மனத்திற்கு விகாரத்தை உண்டுபண்ணி, அதன் மூலமாக ஶரீரத்தின் ஆரோக்யத்தையே கெடுத்துவிடுகிறது. ஆகையால் ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்க ஆசைப்பட்டவர்கள், இவ்விரு மநோதோஷங்களும், பிறரிடமிருந்து தன்னிடத்தில் ஸங்க்ரமிக்காமல் காத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவஶ்யமாகிறது. ஆனல் மநோவிகாரமானது சரீரத்தின் ஆரோக்யத்தைக் கெடுத்துவிடக்கூடுமோவென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டியதில்லை. சரீரமும் மநஸ்ஸும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய ஸம்பந்தமுள்ளதென்பதை அநுபவத்தில் அறியக்கூடும். சரீரமானது பலவத்தரமான ஜ்வராதிகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, மநஸ்ஸும் அஸ்வாஸ்த்யத்தை அடைகிறதல்லவா? அதுபோல் மனத்திற்கு ஏற்பட்ட விகாரத்தால் சரீரத்திற்கும் அஸ்வாஸ்த்யம் உண்டாகத் தடையில்லை. சிரகாலார்ஜிதமான த்ரவ்ய விநாசத்தாலும் ப்ரிய புத்ராதி வியோகத்தாலும் மனத்திற்கு க்ஷோபம் ஏற்பட, அதனடியாக ஶரீரத்திற்கே அவத்யம் நேரிடுவதைப் பார்த்துவருகிறோம். இதற்கு தசரதாதிகளை உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம். உந்மஸ்தகமான காமோத்வேகத்தால் பயங்கரமான தாபஜ்வரத்தை யடைந்த மந்தபாக்யனை முனிகுமாரன், அதனடியாக அந்திமாவஸ்தையைக்கூட அடைந்துவிட்டதாகக் காதம்பரியிலும் சொல்லப்பட்டது. இங்கு இவ்வளவு அநர்த்தங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாயிருந்தது மநோவிகார மொன்றுதான். ஆகையாலேதான் காமக்ரோத சோகாதி மநோதோஷங்கள் ரோகோத்பத்தி ஹேதுக்களென்று சரகஸுஶ்ருதாதிகளில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து, ஆரோக்யத்திற்கு ஸத்வகுணமுள்ள மநஸ் முக்ய ஸாதநமாயிருப்பதால், அதற்கு ரஜஸ் தமஸ் முதலிய

துஷ்டகுணங்களுடைய ஸம்ஸர்க்கம் நேரிடாமல் காப்பது மிகவும் அவஸ்யமென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆகையாலேதான் ‘தேஷாம் காயமநோதேஹா ஹ்யதிஷ்டாநமிஷ்யதே’ என்பதாலும், ‘ரஜஸ்தமஸீ மநஸோ த்வௌ தோஷௌ ஸம்ப்ரகீர்த்திதௌ ।’ என்பதாலும், ரஜஸ் தமஸ் த்வாரா மநஸ்ஸும் ரோகாதிஷ்டாநமென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவ்வித மனோதோஷங்கள் உண்டாகாமலிருப்பதற்குத் தமோகுணம் நிறைந்தவர்களுடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களை நிறுத்தவேண்டியது ஆவஸ்யகமாம்.

நிற்க: ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஸ்ய சூத்ரர்களெனப்படும் நான்கு ஜாதிகளும் தனித்தனியான குணகர்ம விபாகத்துடன், அநாதியாக ஈஸ்வரனாலேயே ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டிருப்பதாக நமது ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களால் நிஸ்சிதமாகிறது. இந்த வர்ணவ்யவஸ்தைகள் எல்லாம் ஆதுநிகர்களால் கல்பிக்கப்பட்டனவென்றும், ஸம தமாதி ஸத்குணங்களை முன்னிட்டே இவை ஏற்பட்டதாகையால், நல்ல குணம் அல்லது ப்ருஹ்ம ஜ்ஞாநம் பொருந்திய எவனும் ப்ராஹ்மணனாகி உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெறத் தடையில்லையென்றும், அவர்களுடன் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களையும் செய்யலாமென்றும் ஸாதிக்க முன்வந்து விட்டார்கள் சில ஆர்ய ஸமாஜிகள் போன்ற நாகரிகர்கள். இப்படி இவர்கள் வாதிப்பதற்கு நமது பகவத் கீதை போன்ற ப்ரமாண க்ரந்தங்களே முக்ய ஆதாரங்களாயிருக்கின்றனவாம். ஸமீப காலத்தில் எழுதப்பட்ட மநு பராஸராதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளில் ஜாதி பேதங்கள் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், வெகு ப்ராசீநமென்று சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிற வேதத்தில் ஜாதிபேதத்திற்கு ப்ரமாணமே கிடையாதென்றும் நிஸ்சயித்துவிட்டார்களாம்!! [சென்ற வர்ஷத்தில் சென்னையில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபையின் வார்ஷிக ஸம்மேளத்தின்போது, இந்த ஜாதி வ்யவஸ்தையைப்பற்றி ஸபையில் விவாத மேற்பட, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்புகுந்த பண்டிதர்கள் வேதங்களிலிருந்து ஒரு ப்ராமணத்தைக்கூட சொல்ல முடியாமல், ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்தே அவை

களை எடுத்துக் கூறியதாகவும், ஸ்ம்ருதிகள் தந்நலம் கருதிய சில நவீந ப்ராஹ்மணர்களால் எழுதப்பட்டவைகளாகையால், அவை ப்ரமாணங்களல்லவென்றும், ஒரு ப்ராஹ்மணன் அப்பொழுதே பத்ரிகைகளில் எழுதியிருந்ததும் இப்போது ஜ்ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.] இவ்விஷயத்தைப்பற்றிய ஆக்ஷேபங்களுக்குத் தகுந்த பதிலுரைக்கவேண்டியது அவஸ்யமாயினும், கடிவாள மறுந்த குதிரைகளைப்போல் ப்ரமாண மார்க்கங்களைத் தாண்டி ஸ்வச்சந்த சாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களான நாகரிகர்களைப் பூர்வபக்ஷி கோடியில் சேர்த்துப் பதில் சொல்லுவதுகூட ஆஸ்திகர்களுக்கு அநாவஸ்யகமானது. ஆயினும், இவர்கள் சொல்வதுபோல் ஜாதிவ்யவஸ்தைகளுக்கு ஶ்ருதிகளில் ப்ரமாணங்களில்லாமல் போகவில்லையென்றும், ஸ்ம்ருதிகள் பக்ஷபாதமுள்ளவர்களால் எழுதப்பட்டனவல்லவென்றும், அவ்வளவு ப்ரமாணயுக்திகளைக்கொண்டும் நிரூபிக்கக்கூடிய பண்டிதர்களில்லாமல் போய்விடவில்லை என்பதை இவர்கள் எப்போதும் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகையால், ப்ரமாண ஶரணர்களான நாம், இவ்வர்ணவ்யவஸ்தைகள் ஈஶ்வரனால் அநாதியாக ஏற்படுத்தப்பட்டதென்பதை ஒப்புக்கொண்டு ப்ரக்ருத விஷயத்தைப் பராமர்சிக்கிறோம்.

இந்த நான்கு வர்ணங்களும், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களை முக்ய ஸாதநங்களாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதாக ஸ்ருஷ்டி ப்ரகரணங்களில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராஹ்மணனை ஸத்வகுணத்துடனும், க்ஷத்ரியனைச் சிறிது ஸத்வம் கலந்த ரஜோகுணத்துடனும், வைஶ்யனைச் சிறிது தமோகுணம் கலந்த ரஜோகுணத்துடனும், நான்காவது ஜாதியைத் தமோகுணத்துடனும் ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்வதாய் ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. இம்மூன்று குணங்களுடையவும், ஸ்வரூபம், குணம் முதலியவற்றைப்பற்றி ஆயுர்வேத க்ரந்தங்களும் கீதையும் விஸ்தரித்துக் கூறுவதால் அங்கேயே கண்டுகொள்ளலாம். இந்த குணபேதமுள்ளவர்கள் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றுதான் தத்வஜ்ஞர்களான

ரிஷிகள் சொல்லியுள்ளார்கள். ஸத்வ குணமுள்ளவன் தமோ குணம் நிறைந்தவனுடன் அடிக்கடி ஸம்ஸர்க்கிப்பதால், தமோ குணமுள்ள அணுக்கள் இவனிடத்தில் ஸங்க்ரமித்து, காலக்ரமத்தில் ஸத்வத்தை அழித்துத் தமோகுணத்தை வ்ருத்திசெய்து விடும். மநஸ்ஸானது ஸத்வத்தை இழந்து தமஸ்ஸால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மாத்ரத்தில், அதற்கேற்றவைகளான ஹீந கர்மங்களில் புருஷனை ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்கிறது. ஆகையாலேதான் தர்ம க்ரந்தங்களில் புத்திபூர்வகமாகத் தவறுதலைச் செய்கிறவனுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் அதிகமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. அதாவது, ஒருவனுக்குத் தமோகுணம் மேலிட்டு, புத்தி கெட்டாலல்லது அவன் துஷ்கார்யங்களைச் செய்யமாட்டானாகையால், அவன் செய்திருக்கிற துஷ்கார்யத்தைக்கொண்டு இவனுக்குத் தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதாக ஊஹித்து, அந்த தமஃபரமாணுக்கள் நசிக்கும்வரையில் க்ருச்ர சாந்த்ராயணாதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக நினைக்க வேண்டும். இதில் சில அணுக்கள், ஸங்க்ரமித்த சில க்ஷணங்களுக்குள் தம்முடைய குணத்தை வெளியாக்கிவிடும். சில, காலக்ரமத்திலும் இப்படிச் செய்யுமென்கிற அபிப்ராயத்துடனே தான் மந்வாதிகள் சில தோஷங்கள் உடனே அநர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளென்றும், இன்னும் சில, காலக்ரமத்தில் அப்படிச் செய்யக்கூடுமென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ரஜஸ் தமஸ் என்கிற இரண்டு மநோதோஷங்களும் ஸ்பர்சாதிகளால் ஸங்க்ரமிப்பது போல், ஆஹார த்வாரமாயும் ஸங்க்ரமித்து மநஸ்ஸைக் கெடுத்துவிடும். எந்த வஸ்து ரஜஸ் அல்லது தமோகுணத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடியதோ, அதை உபயோகிப்பவர்களுக்கு ஸத்வம் அடியோடு க்ஷீணித்து, சித்தம் கெட்டுவிடுகிறது. ஆஹாராநுகுணமாக மனத்திற்கு ஸங்கோச விகாஸாதிகள் உண்டாகிறதை யாவரும் அநுபவித்து வருகின்றோம். மிகவும் உந்மாதகரங்களான ஸுராதி வஸ்துக்களை உபயோகிப்பவர்களுடைய மநோவிகாரத்தையும், இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம். இம்மாதிரியாகத் தமோகுணம் நிறைந்த வஸ்துக்களை உபயோகித்த சில க்ஷணங்களுக்குள்ளே புருஷனுடைய

மனோவ்ருத்தி கெட்டுப்போய்விடுகிறதற்குக் காரணமும் சொல்ல வேண்டுமோ? ஸத்வகுணமுள்ள ஆஹாரஸேவநத்தால் ஸத்வாபிவ்ருத்தி உண்டாகி மநஸ் சுத்தப்படுகிறது. விபரீத குணமுள்ள ஆஹாரத்தினல் விபரீத குணமுண்டாகிறது ஸஹஜமேயாகும். இதைத் தான், 'ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்வஶுத்திঃ ஸத்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதிঃ' (சாங்-7-26) என்பதால் விளக்கிச் சொல்லப்பட்டது.

ஆஹாரத்தினுடைய குணதோஷத்தினல் மனோகுணம் மாறுகிறதாகச் சொல்லும்போது, ஆஹாரத்திற்கும் மனத்திற்கும் ஸம்பந்தமுண்டோவென்று ஆஶங்கை நேரிடலாம். ஶ்ருதியில் அந்நத்தின் அம்ஶமே மநஸ்ஸாகிறதென்று 'அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மநঃ' என்பதால் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்ருதியின் தாத்பர்யத்தைத்தான் 'அந்நமஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய யঃ ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தத்புரீஷம் பவதி, யோ மத்யமஸ்தந்மாம்ஸம், யோऽணிஷ்டஸ்தந்மநঃ' (சாங்- 6-5) என்கிற ஶ்ருதியானது விவரித்துக் கூறுகிறது. அதாவது நாம் உபயோகிக்கும் அந்நமானது மூன்று விதமாகப் பிரிகிறது. அதனுடைய ஸ்தூலமான பாகமானது புரீஷமாகவும், மத்யம பாகமானது மாம்ஸமாகவும், அணுவான பாகமானது மநஸ்ஸாகவும் மாறிவிடுகிறது. ஆகையால், எந்த மாதிரியான ஆஹாரத்தை நாம் உபயோகிக்கிறோமோ அதே குணமுள்ளதாகவே மநஸ்ஸும் பரிணமத்தை யடைகிறதென்பது நிர்விவாதமானது. ஆகையாலேதான் ஸத்வகுண முள்ளவருக்கும், பிறருக்கும், த்யாஜ்யோபாதேயங்களான ஆஹாரங்களை அபிஜ்ஞர்களான நமது மஹர்ஷிகள் நிர்ணயித்துக் கொடுத்தார்கள். அதன்படி நடப்பவர்களுக்கு எவ்விதமான சரீர மனோதோஷங்களும் உண்டாவதற்கு ஸம்பவமில்லை. ஆகையால், இதுவரையிலும் சொல்லிவந்தபடி சரீரமும் மநஸ்ஸும் ஆரோக்ய ஹேதுவென்று ஸ்பஷ்டமாகிறபடியால் இவ்விரண்டையும் ஸ்பர்சாதி தோஷங்களிலிருந்து காக்கவேண்டியது அத்யந்தாவஶ்யகமானது.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ராஜ ராஜ்ய க்ஷேமம்.

(தொடர்ச்சி.)

ஒவ்வொரு ஆலயங்களிலும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களோடும் மேற்சொல்லப்பட்ட நற்குணங்களுடனும் கூடின ஆசார்யன் ஒருவன் அவஸ்யம் இருக்கவேண்டும். 'ஆசார்யாதீநா ஹி ஸித்தய:' என்று சொல்லப்படுவதால் ஆலயங்களில் அவன் பகவத்ஸாந்நித்ய மூலமாக ஸர்வ பல ஸித்தியை உண்டாக்குவதால் இது முக்யமானது. இது அவஸ்யம் என்பதை, பாத்ம ஸம்ஹிதை 24-ம் அத்யாயத்தில், 'ஸம்ப்ரோக்ஷணாதி நிர்வ்ருத்தௌ ப்ரதிஷ்டா ஸ்தாபநம் - ஆசார்யம் வரயேத் பூர்வம் ஆசார்யாதீநா ஹி ஸித்தய: - ந்ருணாம் ஜ்ஞாநாதிரேகஸ்ய நிர்வ்ருத்தௌ க்ஷேத்ராணாம் ப்ரயஸ்யதே: - க்ஷேத்ராண ஹஸ்தம் ஶ்ருதவாந் வ்ருத்தவாந் ஶீலவாந் கவி: - ஆஸ்திக ஸம்ப்ரதாயஸ்தோ ப்ராஹ்மணோ யஜ்ஞஶாஸ்த்ரவித் - ஸம்ஸார வித்யாநிஷ்ட:' என்று தொடங்கி, ஸர்வ குணான்விதனான ப்ராஹ்மணன் ஆசார்யனாக இருக்கவேண்டுமென்றும், அவன் ப்ராஹ்மணனாக இருக்கவேணுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ விஷ்ணுதிலகத்தில் 6-வது அத்யாயத்தில், 'ஆசார்யம் வரயேத் பூர்வம் யஸ் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞ: க்ரியா: - ஸர்வத்ர ஸத்க்ஷேத்ரஜ்ஞ: ப்ராஹ்மணோ வேதவித் ஸதா - வேதவேதாந்த தத்வஜ்ஞோ ஸம்ஸாரார்ணவ தாரக:' என்று ஆரம்பித்து, 'ஆசார்யம் வரயேத் பூர்வம் ஆசார்யாதீநா ஹி ஸித்தய:' என்று ஸர்வ கார்யங்களும் ஸர்வ பலங்களும் ஆசார்யாதீநமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஈஸ்வரஸம்ஹிதை 16-வது அத்யாயத்தில், 'ஸித்த

[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ருத்விக்குகளும் ஆசார்யனும் மந்த்ரஸித்தி யுள்ளவனுக வும் வேதாந்தஜ்ஞாந ஸம்பந்நனுகவும் ஆசாரபூர்ணனுகவும் ப்ராஹ்மணனுகவும் இருக்கவேணுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் மற்ற ஸம்ஹிதைகளிலும், ஆசார்யன் ஸர்வகுணலங்க்ருதனுகவும் ப்ராஹ்மணனுகவும் இருக்கவேணுமென்பதையும், இவன் சொல்லுகிறபடி யஜமாநன் ஆலய தர்மங்களை நடத்தி வைக்கவேணுமென்று அநேகம் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன.

இங்கு ஒரு தந்த்ரத்தில் தீக்ஷிதன், மற்றொரு தந்த்ரத்தில் ஆசார்யனுக இருக்கவோ அல்லது ஆராதநம் செய்யவோ கூடாது என்றிருந்தாலும், ஸ்ரீ ஸாத்வதம் பௌஷ்கரம் என்னும் ஸம்ஹிதோக்த க்ரமமாக, தீக்ஷிதனுனவன் மற்ற தந்த்ரங்களிலும் அந்வயிக்க யோக்யன் என்பதுபோல், ஸ்ரீ விஷ்ணுதிலகம் முதலாவது அத்யாயத்தில் '[illegible]' இத்யாதி வாக்யங்களினுல் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாமாந்யத்துக்கும் ஆலயாராதநாதிகளில் யோக்யதை உண்டு என்று ஏற்படுகிறது. இப்படியே அகோர ஶிவாசார்ய பத்ததியிலும், '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநம் பொருந்தினவனே ஆசார்யனுக இருக்கவேணுமென்றும், அவன் ப்ராஹ்மணனுக இருக்கவேணுமென்றும், இவ்விதமே ருத்விக்குகளும் ஸாதகாசார்யர்களும் இருக்கவேணுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. '[illegible]

[illegible] ’ [ஈஶ்வர ஸம்ஹிதை, 18-ம் அத்யாயம்] இவ்விதமாக ஆலயதர்மம் முழுவதும் இவன் அதீநமாக நடத்த வேண்டியதால் ஆசார்யன் ஆலயந்தோறும் இருக்கவேண்டியது அவஶ்யம்.

இதுபோலவே வேதபாராயணம் என்பது ஆலயதர்மத்தில் முக்யம் என்பதை ஈஶ்வர ஸம்ஹிதை 19-வது அத்யாயத்தில் ‘[illegible]’ என்றும், பாத்ம ஸம்ஹிதை 18-வது அத்யாயம் ப்ராயஶ்சித்த ப்ரகரணத்தில் ‘[illegible]’ என்றும், ஸம்வத்ஸராராதநங்களில் ஏற்படும் தவறுதலுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாகச் சொல்லப்படும் பவித்ரோத்ஸவத்தில், எல்லா ஸம்ஹிதைகளிலும் வேதபாராயணம் அவஶ்யம் என்பதை, [illegible] ‘[illegible]’ என்றும், [illegible] ‘[illegible]’ என்றும், இவ்விதமே ஶைவாகமங்களிலும் வேதபாராயணம் என்பது ஸர்வ ப்ராயஶ்சித்தமாகவும் பகவத் ஸாந்நித்ய வர்த்தகமாகவும் சொல்லப்படுவதால், இதுவும் ஆலயதர்மத்தில் அவஶ்யமானது.

இக்காலத்தில் ‘[illegible]’ என்பதுபோல் பூஜை யறியாத பூஜகர் பூஜையில், வேதமறியாத வேதியர் வேதம் ஓதுகிறார்கள். இக்கலியில் வேத

பாராயணம் நடந்தால் பகவத் ஸாந்நித்யம் உண்டாகிவிடுமே என்கிற பயத்தினாலோ அநேகம் ஆலயங்களில் மந்த்ரபுஷ்பத்திற்காக முதல் வேதவாக்யத்தை முன் பின்னாக ஓதுமோர் முன், மூன்று வேதங்களை முழுவதும் மொழிவதில் முக்கியமாம் வேதியர் தூரத்தில் போவதே விதியாக ஆய்விட்டது.

இது நிற்க: முன்னடி பின்னடி என்னும் திருநாமத்தை ஸார்த்தகமாக வஹித்ததுபோல, கேவலம் ஓதந ப்ராப்தியே ப்ரதாந யுத்தகாரணமாய், ஓரெழுத்தின் முன்பாகம் ஒருவர் திருவாயிலும், மற்றொரு பாகம் மற்றவர் திருவாயிலுமாக அநுஸந்திக்கப்படும் ப்ரபந்தாநுஸந்தாநத்தை ஸர்வேஶ்வரனும் ஆழ்வார்களும் ஆலயங்களில் அர்ச்சாரூபியாய் இருப்பதனால் மட்டும் ஸஹித்துப் பேசாமல் இருக்கிறார்கள். இப்படி அநுஸந்திப்பது தான் 'தாளம் வழங்கித் தமிழ் மறையின்னிசை தந்த விதமோ? தொண்டர்க்கமுதுண்ணப் பாடிய சொல்மாலைகளோ? இதுதான் அகங்கரைந்து இசைபாடின விதமோ? இதைத் தான் 'என்னால் தன்னைப் பாடுவித்து' என்கிற ப்ரகாரமோ? இதனால் ஸர்வேஶ்வரனுடைய குணங்களில் எந்த குணங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமோ தெரியவில்லை. ஆனால் இதையும் கேள்வியுற்றுப் பொறுத்திருப்பதால் ஈஶ்வரனது க்ஷமா என்னும் குணம் நன்கு வெளியாகிறது. அப்பொழுதும் இது விஶிஷ்டாத்வைதத்துக்கு அர்த்தமாகலாம். இவர்கள் பாசுரங்களை நிறுத்தி அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடு அநுஸந்திக்காததனாலேயே காமக்ரோதங்களுக்கு நிதானமாகி, திருமண்காப்பு யுத்தத்திற்கும் தீர்த்த பாத்ர யுத்தத்திற்கும் காரணமாகி பகவத் குணாநுபவம் இழந்து ரணாநுபவத்தில் மூழ்கிப்போகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் 'பேயரேஎனக்கு யாவரும்' 'பித்தரென்றே பிறர் கூற' 'பித்தாவென்றே பேசுகின்றார்' என்னும் ஸ்ரீஸூக்திகளை எப்பொழுதும் அநுஸந்திப்பவர்களுக்குக் காமக்ரோத ஸம்மாந மூலமான யுத்தம் ஸம்பவிக்குமா? ஆனால் இவ்வேத பாராயணங்களுக்கு ஸ்ரீஸந்நிதியில் ஏற்பட்டிருக்கும் தேஹ தாரணார்த்தமான த்ரவ்யமானது மிகவும் ஸ்வல்பமாக இருப்பதால், இவ்வேதங்கள் பூர்ணமாக அநுஸந்திக்கப்படவில்லையென்று சொல்லலாம். இது நிரம்பவும் ந்யாயமானதே. ஆனாலும், பூர்ணமான வ்ருத்தியை யடைவதற்கு வழி தேடவேணுமேயல்லது, இவ்விபரீதாநுஸந்தாநம் செய்வது ந்யாயமாகாது. ஆகையினால்,

பகவத் ஸாந்நித்ய விஶேஷ ஹேதுவான ஸாங்கவேதபாராயண மும் ப்ரபந்தாநுஸந்தாநமும் நன்றாக நடக்கவேண்டியது அவ ஶ்யம்.

இதுபோன்ற பலவிதமான அபசாரங்களினால் உண்டாகும் பகவத் ஸாந்நித்யக் குறைவுக்குப் பரிஹாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பவித்ரோத்ஸவத்தை நடத்தவேண்டியது அவஶ்யம். இது வத் ஸர தோஷ ப்ராயஶ்சித்த மென்பதை, பாத்ம ஸம்ஹிதை 14-ம் அத்யாயத்தில், 'ப்ராயஶ்சித்தே ந யச்சாபி க்ரியாலோபஞ்ச யோ பவேத். தத்ஸர்வம் ஸகலம் சைவ ஸம்பூர்ணம் ஸம்பவேத் த்ருவம் - இதி நிஶ்சித்ய மநஸா பவித்ரோத்ஸவமாசரேத்' என்றும், ஈஶ்வர ஸம்ஹிதை 14-வது அத்யாயத்தில், 'ஸம்வத்ஸரக்ருதாநாந்து தோஷாணாம் ஶமநாய வை - நாஶநாய ச பாபாநாம் பவித்ரோத்ஸவ ஈரித:। ஆதிவ்யாதி விநாஶாய ஸர்வதோஷ நிவ்ருத்தயே வர்தநாய ச ஸம்பத்தே' என்பதுபோல எல்லா ஸம்ஹிதை களிலும் இது அவஶ்ய கர்த்தவ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப்போலவே விஹிதாநுஷ்டாநம்போல நிந்தித ஸேவ நமும் நரகஹேது வாகையினால், ஆலயங்களில் அந்நவிக்ரய மும் உச்சிஷ்டம் செய்வதும் ஸர்வதாநர்ஹாவஹம். ந்ருத்தகீத ப்ராதாந்யம் முதலான விபரீதாசாரங்களையும் கூடியவரையில் எடுக்க ப்ரயத்நப்பட வேணும். பின்னும் சில ஆலயங்களில், முதல் நாள் நிவேதித்ததை விற்று மறுநாள் நிவேதநத்துக்கு உப யோகப்படுத்துவதும், ஆராதநத்துக்காகத் தின்பண்டக் கடை வைப்பதும் ஆலய தர்மத்துக்கு விபரீதமானவை யென்பதைச் சொல்லவும் வேணுமோ? இக்கார்யங்கள் அத்யந்த நிஷித்தங்கள் என்பதைத் தர்மஶாஸ்த்ரங்கள் விஸ்தாரமாகச் சொலவதோடு, பாத்மம் முதலான ஸம்ஹிதைகளில் ப்ராயஶ்சித்தாத்யாயத்திலும் பார்க்கலாம். மநு ஸ்ம்ருதியில், 3-ம் அத்யாயத்தில் 'சிகித்ஸகாந் தேவலகாந் மாம்ஸவிக்ரயிணஸ்ததா। விபணேந ச ஜீவந்தோ வர்ஜ்யா: ஸ்யுர் ஹவ்யகவ்யயோ:' என்றும், பாத்மத்

தில் 16-ம் அத்யாயத்தில், 'ஹ்ரியாமஹோது தச்சாஹ்மண நவாநா ஶநாதிகம் । க்ஷுவர்ணி ஸ்ரீநிவேஶிஷு பெதுகே நிரய மாதிநஃ' என்றும், போஜந காலத்தில் ஶூத்ராதிகளுடைய தர்ஶநமும் தேவாலய போஜநமும் நிஷித்தமா யிருப்பதற்கு விபரீதமாக, பகவத் ஸந்நிதிக்குப் பாதகமில்லை யென்று சொல்லிக்கொண்டு, யாவரும் பார்க்கப் புஜிப்பதும் உச்சிஷ்டம் செய்வதும் எப்படியோ ஶிஷ்டபரிக்ருஹீதமாகி விட்டதோடு, அவர்கள் மற்ற இடங்களில் பரிஹஸிக்க ஹேதுவாகவும் ஸந்நிதி முழுவதும் உச்சிஷ்டமாகிறது.

தவிரவும், ஸர்வவித துராசாரமும் பரிபூர்ணமா யிருப்பவனே ஸ்ரீ ஸந்நிதி கைங்கர்யங்களில் இருக்கலாம் என்பதற்கு ஒரு விதமான ப்ரமாணங்களையும் காணேம். ஆனல் சுத்தர்களான ஜ்ஞாநவான்கள் யார் கைங்கர்யத்துக்கு வருகிறூர்கள் என்பது சொல்வார் அநேகர் உளர். ஸ்ரீ ஸந்நிதி செலவுக்காக ஏற்பட்ட த்ரவ்யத்தை முக்யமான பகவத் ஸாந்நித்ய ஹேதுவான திருவாராதநம், பரிசரணம், முதலான கைங்கர்யங்கள் செய்பவர்க்கோ அல்லது அதற்கு வேண்டிய செலவுக்கோ பூர்ணமாக உபயோகப்படுத்தி, மிச்சத்தை நர்த்தநம், மாநம், தீவட்டி, மத்தாப்பூ இவைகட்கு உபயோகித்தால், தினம் 4-அணவுக்குத் தேஹத்தைப் பராதீநம் செய்யும் ப்ராஹ்மணர்கள் ஏன் பகவத் கைங்கர்யத்துக்கு வரமாட்டார்கள்? ம்லேச்ச பதிதர்களிடம் ஸேவநத்தைக் காட்டிலும் பகவத் கைங்கர்யம் குறைந்ததாகுமா? ஆகையினல் 'ஶ்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி' என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவித்தவர்கள் நல்ல மநுஷ்யர்கள் துர்லபர்கள் என்கிற காரணத்தைச் சொல்வது ந்யாயமாகாது. ஶாஸ்த்ரங்களில் வேதபாராயணம் இல்லாவிட்டால் ப்ராயஶ்சித்தங்கள் சொல்லப்படுவதுபோல, இக்காலத்தில் ப்ரதாந தர்மங்களாக நடத்தப்படும் திருநாளில் தெய்வங்களைத் தனியாக நடுத்தெருவில் நிறுத்திவிட்டு, தேவடியாள் தன்முன்னம் ஆடல் நாடுவதும் காந ரஸம் அநுபவிப்பதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. இவை இல்லாவிட்டால்

ஒருக்ரந்தத்திலும் ஒருவித ப்ராயஸ்சித்தமும் சொல்லப்படவில்லை. திவட்டி மத்தாப்பூ பாணங்கள் குறைந்தால் மானேஜர் மணியகாரர்கள் பரிக்ஷைசெய்வதுபோல், தினந்தோறும் திருவாராதநத்தைத் தெருவில் விட்டாலும் தேடுவாரில்லை. ப்ரத்யுத தாஸீ ந்ருத்தநாதிகள் விசேஷ அபசாரஹேதுக்களென்றே சொல்லப்படுகின்றது.

வாசிஷ்டம் - 18 - ப்ராயஸ்சித்த ப்ரகரணத்தில் " ந்ருத்தமேவ [illegible] ॥ " என்று சொல்வதனால் எப்போதும் தோஷ ஸம்பாவனையுள்ள அநர்த்த கார்யங்களில்லாமல் இருப்பதே உத்தமமாகும்.

தவிரவும், தத்காலத்துக்கு உசிதமாக நித்ய கர்மாநுஷ்டாநங்களைக்கூடக் குறைத்தும், வித்யை ஏற்படுத்த ப்ரயத்நப்படும் லோகோபகாரிகள் ஆலயதர்மங்களில் தவிர்ந்தாலும், தோஷமில்லாத ஆடல்பாடல்களை இக்கலியுகத்தில் நிறுத்திவிடவேணுமென்று ப்ரயத்நம் பண்ணக்கூடாதோ? அநேகமாய் ஆடல் பார்க்கும் அதிகாரிகளுடையவும் பாடல் கேட்கும் ப்ரபுக்களுடையவும் தயவை எதிர்பார்த்துத் திருவீதிகளில் தண்டாடிநிற்கும் தெய்வங்களைத் திருநாளில நாம் தர்சிக்கிறோம். இதுதான் பக்தியின் பரீவாஹமான புண்யகார்யமோ? ' [illegible] ' என்றும், ' [illegible] ' என்றும், வர்ணாஸ்ரம தர்மந்தான் தொலைந்து விட்டதே என்று மனம் வெறுத்துத் தேவாலயம் போய் தெய்வத்தைத் தொழுவோம் என்றும், தொண்டர்க்குத் தொண்டுசெய்யக் கருத்த தர்சகரும் வழிகளே திருமுன்பே போகுமுன் துலங்குகின்றன.

காந த்வநியும் தேவடியாள் தேன்போன்ற மொழியும் தின்பண்டக் கடைகளுமே ஐவர் குமைக்கும் இன்பமான ஆலயத்தில் முழுவதும் இருந்தால் எவ்விதம் தெய்வபக்தி வ்ருத்தியடையும்? இவ்விஷயத்தில் சில புத்திமான்கள், ஜீவநத்துக்கு வழியில்லாத ஏழை ப்ராஹ்மணர் ஜீவநத்துக்காக வேதபாராயணம் ப்ரபந்த பாராயணம் ப்ராயஸ்சித்த தாநம் ததீயாராதநம் என்று ஏற்படுத்தினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது சரியான ஏனென்றால் இக்காலத்தில் வைதிகர்களான ஏழை ப்ராஹ்மணர்கள் வ்ருத்திக்குக் கஷ்டப்பட்டாலும், சுமார் 50 - வர்ஷங்களுக்குமுன் மஹாராஜாக்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட காலம் முதல் இருக்கிற க்ரந்தங்களில் இவ்வசநங்கள் காணப்படுவதாலும், அக்காலத்தில் விப்ர த்வேஷம் இல்லையாகையினாலும், இவ்வசநங்கள் ப்ராமாணிகங்களேயாம். இன்னும் சில விஸ்வாமித்ர ப்ராஹ்மணர்கள், ஆலய தர்மம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கே என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, அதற்காக ஏற்படக்கூடிய உபகாரங்களைத் தாங்கள் அடைய வேண்டி, திருப்பரியட்டம், திருமண்காப்பு, திருநாமம், திருவாய்மொழி, திருப்பூணூல்களினால் தாங்களும் ப்ராஹ்மணர்களாகிப் பாராயணம் முதலானவற்றையும் நடத்தி வருகிறார்கள். இவர்கள் ப்ராஹ்மணர் என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்வதாலும், ப்ராஹ்மணரில் ஜனத்தொகை அதிகமாவதாலும், தத்கால நாகரிகத்தையே ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கும் சிலர்க்குத் திருப்தியாகவே இருக்கிறது. இதுவும், தங்களுக்கு இல்லாத தர்மத்தைச் செய்வது ஈஸ்வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு விருத்தமானதனால் நரக ஹேதுவாகவே யாகும்.

ஆகையினால், இந்த ஆலய தர்மமானது, ஸர்வ விதத்தினாலும் நம் தேசத்துக்கும் அரசனுக்கும் த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டம் என்கிற ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதநமாக இருப்பதால், அது குறைவின்றி வ்ருத்தியடைந்து வரும்படி, புத்திமான்களாயும் ஶ்ரத்தாளுக்களாயும் இருக்கும் ஆஸ்திகர்கள் இதில் ப்ரவ்ருத்தத்து, ஷெ தர்மத்தை நடத்த, அதனால் உண்டான பகவத்க்ருபையினால ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் அடையும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

புத்தங்கோட்டகம்-ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

அர்ச்சாவதார வைபவம். *

பரவ்யூஹாதிஷு பர ஸௌலப்யாதிமபேக்ஷதே ।
ஸர்வாவதாரோ ஹமவாந் ஸந்நியத்தாம்ஸதாஹ்ருதி ।
காம்ய நக்ருஷ்ணா ஸிவ்யாத கலயந்ஹ்ருதி தேவதாம் ஸதாந்தேவ்யாம் ।
ஸர்வாதோவாத்ருதேம் ஸர்வாவிஷயம் தமேநாஸ்தி ஸத்தவஸி ॥

பரோவா வ்யூஹோவா இத்யாதிகளில் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம் யர்ச்சைக ளென்கிற ஐந்து ரூபங்களும் தைத்திரீய நாராயணீயத்தில் வேதவேத்யேண ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதில் ஆநந்தவல்லியில், 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிற வாக்யத்தில் அநந்த ஶப்த வாச்யனாகச் சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்குப் பாரம்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த ப்ரஸ்நோப க்ரமத்தில்,

"அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்ய மத்யே
நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந்
ஶுக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட:
ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்ப்பே அந்த: "

என்கிற ப்ரதமவாக்யத்தில் இவ்வைந்து ரூபங்களும் சொல்லப் பட்டன. அதில் 'அம்பஸ்ய பாரே' என்று பத்மநாப னென்

---

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

கிற வ்யூஹத்தையும், '[illegible]' என்று ஸூர்யமண்டலவர்த்தி விபவத்தையும், '[illegible]' என்று பரரூபத்தையும், '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்கிறபடி அநுப்ரவிஷ்டனென்கையாலே அர்ச்சாவதாரத்தையும், '[illegible]' என்பதால் அந்தர்யாமி ரூபத்தையும் சொல்லுகிறது. உபஸம்ஹாரத்திலும் [illegible] பஞ்ச ரூபங்களும் சொல்லப்பட்டன. ஸ்ரீ உபநிஷத் பாஷ்யகாரரும்,

'[illegible]'

என்று இதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தார். மத்யத்திலும் '[illegible]' என்பதற்கு மேல், ('[illegible]') '[illegible]' என்கிற அநுவாகமும், '[illegible]' இத்யாதி எட்டு ருக்குக்களும் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதலில் சொன்ன அநுவாகத்தின் முதல் வாக்யத்தில் '[illegible]' என்கிற வாக்யாம்சத்தால் '[illegible]' என்பதை அநுஸரித்துப் பத்மநாபரூப வ்யூஹாவதாரம் சொல்லப்பட்டதென்பார்கள்; ஜலஜமான ஸாளக்ராமார்ச்சை சொல்லப்படுகிறதென்று சிலர் சொல்வார்கள். ([illegible]) [illegible] '[illegible]' என்று சாரு ப்ரதிமாதி ரூபார்ச்சா ரூபமும், ([illegible]) [illegible], ('[illegible]') என்கையால ப்ரதிமா நிர்மித ஸுவர்ணமயார்ச்சா விக்ரஹமும் சொல்லப்படுகிறது.

'சஸ்ரக்ஷடா விதய ரூவெ3தி' என்கிற மேல்வாக்யம் (விதயசு - க்ஷடா) பகவத் ரூபத்தை மனத்தில் நினைத்துத் தந்மயனாய் அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை நிர்மாணம் பண்ணுகிற ஸில்பியானவன் (சஸ்ராவெ3தி) அந்த பகவானுடைய ஸாரூப்யத்தையடைகிறானென்று ஸில்பியை ப்ரஸம்ஸிக்கிறது. இதற்குமேல் 'ஜுதரவணம் தஸெ வராநஜ' என்று பரவ்யூஹங்களும், அதற்குமேல், 'ப்ரஜாபதிஸ்சரதி மஹ்ஸ்ஸநா' என்று அந்தர்யாமி ரூபமும், 'சுஜாயமாநோ ஸஹுயா விஜாயதெ' என்று விபவாவதாரமும் சொல்லப்படுகின்றன. மேலே 'தஸ்யயீராஃ வரிஜாநந்தியோநிம்' இத்யாதிகளால் அவதார ரஹஸ்யம் தெரிந்தவர்களை ஸ்துதிக்கிறது. 'யத்வெகிஞ்ச மநுரவதத் தெஷஜம்' என்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்திலுள்ள 'மநு' ஸப்தத்திற்கு ப்ரகரணாநுகுண்யத்தாலே மந்த்ரபோதகத்வத்தை வேதபாஷ்யகாரர்கள் சொல்லியிருந்தாலும், ஸ்ம்ருத்யதிகரண ஸூத்ரபாஷ்யங்களிலும், மநுஸ்ம்ருதி வ்யாக்யாநங்களிலும் அந்த மநுஸப்தம் ஸ்ம்ருதிக்கர்த்ருபரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல், 'சுஜஸ்ரவா ரெ' இத்யாதி ஸ்ருதிகளுக்கு அந்யர்கள் அர்த்தாந்தரங்கள் செய்திருந்தாலும், சுவாரஸ்யமாய் ஸ்வரஸமுமான நம்மால் சொல்லப்பட்ட இவ்வர்த்தத்தை அங்கீகரிப்பதில் ப்ரமாண ஸரணியை அறிந்தவர்கட்கு ஸாயகம் தோன்றாது.

க்ருஷ்ண யஜுஸ் ஸம்ஹிதையில் 4 - வது காண்டம் ப்ரதம ப்ரஸ்நம் 7 - வது அநுவாகம் 3 - வது பஞ்சாதியில் சொல்லப்பட்ட 'ஹிரண்யமஹ ஸமவர்த்ததாக்ரெ ஸூதஸ்ய ஜாதஃ பதிரெக ஆஸீத் - ஸதாதார ப்ருதிவீம் த்யாம்' இத்யாதிகளான எட்டு ருக்குக்களும் விஷ்ணு ஸ்துதியில் 'ஹிரண்யமஹ இதி ஷட்ஹி ஹவிர்நிவெதயெத்' என்று அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஆராதநத்தில் ஹவிர்நிவேதந மந்த்ரமாகச் சொல்லப்பட்டன. இங்கு சொல்லப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பன், 'ஹிரண்யமஹ ஸ்ரூந்நவஃ' என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்ட நாராயணனே ஜ்யோதிஸ்ஸாஸ்த்ரத்தில் ஸூர்யஸித்தாந்தத்தில்

‘[illegible]

[illegible]’

என்று அநிருத்தரூபியான பகவான் ஹிரண்யகர்ப்ப ஶப்தவாச்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான். இதன் அர்த்தங்களை மேலே விஶதமாகக் காணலாம்.

இப்படி தைத்திரீய நாராயணோபநிஷத்திலுள்ள

‘[illegible]

[illegible]’

என்று சொல்லப்பட்ட ஷட்வித தாத்பர்ய லிங்கங்களையும் மேலும் நன்றாய்ப் பராமர்ஶிக்கும் ந்யாய வித்துக்களான மஹான்களுக்கு, இவ்வுபநிஷத் முக்யமாக பகவானுடைய ஐந்து ரூபங்களை ப்ரதிபாதிக்க ப்ரவ்ருத்தை என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டாகாது.

இப்படி உபநிஷத் வேத்யங்களான பகவானுடைய ஐந்து ரூபங்களையும் அவற்றின் மாஹாத்ம்யாதிகளையும்,

‘[illegible] ।

[illegible] ।

[illegible]’

இத்யாதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி வசநங்கள் விவரிக்கின்றன. இவ்வசநங்களை அடியொற்றி உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமென்றார். செய்ய தாமரையினீட்டு வ்யாக்யாநத்தில், யோகிகளுக்கும் துர்ஜ்ஞேயமாய் எட்டவொண்ணாத இடத்திலிருப்பதைப்பற்றி, ஆவரண ஜலம்போல் பாரூபமென்றும், ‘[illegible]’ என்கிறபடி [illegible] வாங்களுக்கும் த்யாநகோசரனாய் இருப்பதைப்பற்றி க்ஷீராப்திபோல் வ்யூஹங்களென்றும், தத்காலத்திலுள்ளார் மாத்ரம் அநுபவிக்கும்படி காதாசித்கமாய் இருப்பதைப்பற்றிப் பெருக்காறுபோலே விபவங்களென்றும், ஹ்ருதயகுஹா மத்யனாய் இருப்பதைப்பற்றி ஊற்றுஜலம்போல் அந்தர்யாமி யென்றும், பின்னுள்ளாரும் இழக்க

வொண்ணுதபடி, 'ஸஷட்ஹ பரிஷோவி ஸ்ரீஷூஹீத திவஹூ' என்கிறபடி அவஸாஹந ஸுலபனுய் இருப்பதைப் பற்றி ஆற்றுமடுக்கள்போல் அர்ச்சாவதாரமென்றும் சில சதுரர்கள் பேசினுர்கள். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யாதிஶயத்தை மேலே பரக்கப் பேசுகிறேும். இவ்வைந்து ரூபங்களில் ஆதியந்தரூப விஷயமாக மந்தமதிகள் சொல்லும் ஆக்ஷேபங்களை எடுத்து அதற்கு ஶாஸ்த்ர நிரஸந ப்ரகாரங்களைக் காட்டுகிறேும். அதில் 'தத்க்ஷரே பரமே வ்யோமந்' என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தில் அக்ஷரத்வாவஸ்தாபந்ந ப்ரக்ருதிவர்த்தியாய், பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான வைகுண்டத்தைச் சொல்லியிருக்க, ப்ரக்ருத்யுத்தீர்ணமாய் நித்யமாய் இருப்பதொரு வைகுண்ட முண்டென்பது ப்ராமாணிகமோ? அந்த வைகுண்டத்தில் ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணனுன பகவான் நம்மைப்போல் ஒரு திவ்யவிக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கைகளோடுங்கால்களோடும் ஆயுதங்களோடும் பூஷணங்களோடும் பத்நிகளோடும் ப்ருத்யர்களோடும் கூடியிருக்கிறுன் என்றும், அந்த விக்ரஹம் தான் பரரூபமென்றும், நாம் மோக்ஷத்தையடைந்து அவ்விக்ரஹ விஶிஷ்ட பகவானுடைய கைங்கர்யங்களையே செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்வதெல்லாம் இங்குள்ள ராஜப்ருத்ய நீதியை அநுஸரித்து ஊஹித்த அளவன்றிக்கே வேறுண்டோ? ஸர்வ வ்யாப்தனுய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியான பகவானுக்கு 'ஸபாணிபாதம் ஶரீரம்' என்றும் 'ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:' என்றும் ஶரீரத்தை நிஷேதித்திருக்க அதற்கு விருத்தமாய் அவனுக்கு ஶரீரமுண்டென்பது ந்யாய்யமோ வென்று அத்வைதிகளுடைய ஸஹவாஸமும் ஆங்க்லேய பாஷா பரிவ்ருத்தமான அவர்களுடைய க்ரந்தலேஶ பரிசயமு முள்ளவர்களாய் ஜீவேஶ்வர பேதவாதாதிகளில் விஶிஷ்டாத்வைதிகள் போல் தோன்றும் சில த்ரிஶங்கு புத்திகள் சொல்லுவார்கள். இவ்வாக்ஷேபாஸங்களெல்லாம் வேதப்ராமாண்யத்தையும் ஜீவேஶ்வராதி தத்வங்களையும் நன்கறிந்த மஹாங்களுக்கு ஹ்ருதயங்கமங்களாகா. ததாஹி - லயப்ரதி பாதகங்களான

'அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே - அக்ஷரம் தமஸி
லீயதே - தம: பரே தேவ ஏகீபவதி'

இத்யாதி ப்ரகரணங்களில் தம:ஶப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதியை அக்ஷரத்திற்கு லயஸ்தாநமாயும் காரணமாயும் சொல்லியிருப்பதாலும், ஸ்ரீ வைகுண்டம் அந்த தமஸ்ஸுக்கும் மேலே இருப்பதாக,

'ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்'
'ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே'
'தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:'

இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலும், அக்ஷர ப்ரக்ருதியில் வைகுண்ட மிருப்பதாகச் சொன்னது அத்யந்தம் அஸங்கதம். 'தத்க்ஷரே பரமே வ்யோமந்' என்கிற வாக்யத்திற்கு முன் உதாஹரித்த வாக்யங்களுக்கு அநுகுணமாக க்ஷரண ஶூந்யமான (நித்யமான) பரமாகாஶத்தில் '(தத்) வ்யோமந்' என்று அர்த்தம் சொல்வதே ப்ராமாணிக மாகையால், இந்த வாக்யம் மாத்ரம் அக்ஷர ப்ரக்ருதியில் வைகுண்டத்தை ஸாதிப்பதற்குப் பர்யாப்த ப்ரமாணமாகாது. ப்ரத்யுத, இவ்வாக்யம், வைகுண்டம் நித்யமென்பதற்கு அபாதித ப்ரமாணமாகும். ப்ரமாணாந்தர மோசரனான பகவானையும் அவன் குணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்திலேயே,

'ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம்',
தஸ்யைவ தஸ்ய பரார்த்தஸ்ய ப்ருத்வீம் யயா ஸோ ரஜதம்
பாதேநாயயா பாஞ்சாலிகம் யதேநுகாம்பா யயா ந்ய
திஷ்டயா பாஞ்சஜந்யம் । ததாபஶ்ய: பஶ்யந்தி ப்ரஷ்டாரம்
மா ப்ருதிவ்யுஹ ஸப்தம் ந்யூந: - ஆராஜித்தா நாமவே க்ருஷ்ணஸ்ய
ஸூர்யநேமிநேத ஜ்யோதிஷ - ஸத்ய ப்ரவ்ரீய துதி - ஹ்ரீஶ்ச
தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ - ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:'

இத்யாதி வாக்யங்கள் ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தையும், திருமாமணி மண்டபத்தையும், ஶேஷபர்யங்கத்தையும், பகவானுடைய திவ்ய

மஹிஷிகளையும், கைங்கர்ய பரர்களான நித்யஸூரிகளையும், ஸ்வயம் ப்ரகாஶமான திவ்ய திருமேனியையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியாநிற்க, அர்த்த நாஸ்திகர்கள் போல் பகவானையும் தத்குணங்களையும் அங்கீகரித்து மற்றவைகளில் விவாதப்படுவது அத்யந்தம் அப்ராமாணிகமே.

'[illegible]
[illegible]
[illegible]'

இத்யாதி மநுஸ்ம்ருதி ராமாயண விஷ்ணுபுராணாதி வசநங்களும் பகவானுடைய பரரூப ஸித்தியில் ப்ராமாணிகர்களுக்கு ப்ரமாணதமங்களே. பரப்ருஹ்மத்துக்கே அஜ்ஞாநத்தையும், அவ்வஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்சாதக விக்ஷேபக ஶக்திகளையும், தந்மூலமாக பகவானுக்கே ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்தையும், ஶுக்திரஜத ரஜ்ஜுஸர்பாதிகளுக்குப் போல் ராமக்ருஷ்ணாதி ஶரீரங்களுக்கும் அஜ்ஞாந வ்யாமோஹ து:க ஸு:காதிகளையும், ஸார்வஜ்ஞ ஸர்வ ஶக்த்யாதியுக்தமான ப்ருஹ்மத்துக்கே ஜ்ஞாந ஶக்தி பலைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜஸ் ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதி ஸர்வகல்யாணகுண ஶூந்யத்வத்தையும் சொல்லுகிற அத்வைதிகளின் மதத்தைக்காட்டிலும், பகவானை அஜ்ஞாநாதி ஸமஸ்த தோஷ ஶூந்யனாய், ஹேய ப்ரத்யநீகனாய், ஜ்ஞாந ஶக்தி பலைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜஸ் ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதி கல்யாண குண பரிபூர்ணனாய், த்ரிவித பரிச்சேத ரஹிதனாய், ஶுத்த ஸத்வமய திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனாய் ப்ரதிபாதிக்கிற நம் விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை இந்த ம்ருஷாப்ரஜ்ஞர்கள் அறிந்தார்களில்லை. 'பஹூநி மே வ்யதீதாநி' என்று ஆரம்பித்து, ஐந்து ஶ்லோகங்களால் ஸர்வஜ்ஞன் சொன்னபடி ஸாது பரித்ராணார்த்தமாய், தர்ம நிலாங்யதர்மவ்ருத்தி காலிகமாய், ஸ்வ ஸங்கல்ப மாத்ர ப்ரயோஜ்யமுமான ராமக்ருஷ்ணாதி திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸகலேதர விஸஜாதியனாய், ஸர்வ வ்யாப்தனுமான பகவான் அங்கீகரித்து, பத்நீ புத்ர ராஜ்யாதிகளைப் பரிக்ரஹித்து ஸ்வாவதார கார்யங்களை நடத்துவதுபோல், தன்னுடைய

இச்சையாலே நித்யமான ஒரு தேசவிசேஷத்தில் ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து, மஹிஷீ பரிஜந பரிச்சதங்களோடு நித்யஸூரி ஸேவ்யனாய் இருக்கிறானென்று முன் உதாஹரித்த அபாதிதமான ப்ரமாணங்கள் உத்கோஷித்தால், மந்தமதிகளான நாம், 'அது யுக்திக்குச் சரியானபடி இல்லை' என்று கண்ணை மூடிச் சொல்வது ந்யாய்யமாகுமோ? ஶவரனுக்கும் ஸார்வபௌமனுக்கும் ஹஸ்தபாதாதிகளும் ஆஹார நித்ராதிகளும் துல்யமான மாத்ரத்தாலே ஶவரத்வம் போல் ஸார்வபௌமத்வமும் ஹேயமாகுமோ? நம்மோடு ஸாம்ய பயத்தாலே பகவானுக்குத் திவ்யமங்கள விக்ரஹமில்லை என்றால், அந்த பயத்தாலேயே பகவானுக்கு தயா வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி குணங்களையும் அத்வைதிகள் சொல்வதுபோல் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டி வரும். அதையும் அங்கீகரித்தால் ஸர்வமும் மித்யையாய் முடியும்.

இப்படி ம்ருதுப்ரஜ்ஞர்கள் ஸாத்ருஶ்ய மாத்ரத்தால் அஸ்மதாதி ஶரீரதுல்யமாக பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் நினைக்காமைக்காகவே, அது ஸ்வயம் ப்ரகாஶமென்றும், பஞ்சபூதாத்மகம் அன்றென்றும், ப்ரக்ருதி விகார விலக்ஷணமென்றும்,

> 'க்ஷிதிப்ரவணம் தேஜஸ் ப்ரகாஶ- மஹத்³ருதி ஸர்வஸம்
> ஸ்வாமிநோ தே³ஹஸ்ய ப்ரோக்தம் - ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா
> மூர்த்திர் மாம்ஸமேதோ³ஸ்தி²ஸம்ப⁴வா'

இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் ப்ரவர்த்தித்தன. இதனால் பகவானுக்கு ஶரீரநிஷேதகங்களாக முன்சொன்ன ப்ரமாணங்கள், 'ப்ராக்ருத ஶரீர நிஷேதபரங்களென்று ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயம் அறிந்தவர்களுக்கு ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டன. இப்படி பர வ்யூஹ ரூபங்கள் ஸித்தித்தாலும், 'அஜாயமாநோ ப³ஹுதா⁴ விஜாயதே' 'ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப⁴வதி ஜாயமாந:' இத்யாதிகளால் விபவமும், 'அந்த:ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஹ்ருத³யே ஸந்நிவிஷ்ட:, தஸ்யா: ஶிகா²யா மத்⁴யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தி²த:' இத்யாதிகளாலே அந்தர்யாமி ரூபமும் ஸித்தித்தாலும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் இப்படி ஸ்பஷ்டதரங்களான ஶ்ருதிவாக்யரூப ப்ரமாணங்கள் இல்லையாகையாலும், முன் பஞ்சரூப ப்ரதிபாதகங்களா

கச் சொன்ன 'ஸம்ஸ்ரைவாரெ' : ஸம்ஷயா ஸம்ஷா தா ', 'ஸஹ ஸ்ரூ தஃ' இத்யாதி தைத்திரீய நாராயணோபநிஷதாதி வாக்யங்களுக்கு அர்த்தாந்தர பரத்வ ஸம்பாவனை உண்டாகையாலும், வேதம் சொல்லாத விஷயத்தில் ஸ்ம்ருதி பஞ்சராத்ராதிகளை நாம் ப்ரமாணமாக அங்கீகரிப்பதில்லை யாகையாலும், விபவாவதாரங்களில் போல் அர்ச்சாவதாரத்தில் அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் அஸ்மதாதிகளுக்குத் தென்படவில்லை யாகையாலும், ஶுக்ல யஜுஸ் ஸம்ஹிதையின் 32 - வது அத்யாயத்தில் த்ருதீய மந்த்ரத்தில்,

'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய நாம மஹத்யஶ: ।
ஹிரண்யகர்ப இத்யேஷ: மா மா ஹிம்ஸீத் இத்யேஷா'

என்கிற வாக்யத்தில் ப்ரதிமா நிஷேத கண்டோக்தி இருப்பதாலும், 'ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்' என்கிற வசநத்தில் ப்ரதிமையில் தேவதாபுத்தி அஜ்ஞர்களுக்கென்று சொல்லுகையாலும், ப்ரபுத்தர்கள் ப்ரதிமையில் தைவ புத்தி பண்ணுவதும், அதைப் பூஜித்தல் த்யானித்தல் முதலியன மதாநுமதி அக்ருத்ய மென்றும், வேதாத்யயந மந்தம் இல்லாதவர்களாய், ந்யாயங்களைக்கொண்டு ப்ரமாண விசாரம் பண்ண ஶக்தியன்றிக்கே இருக்க, ஸ்வயமேவ பண்டிதம்மந்யர்களாய் பாக்ய ஹீநர்களாயும் இருக்கும் சில துர்ப்புத்திகள் சொல்லுவார்கள். அதற்கு யதாப்ரமாணம் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லும் வழியை திஙாத்ரம் ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுகிறோம்.

பரத்வாஜ மஹர்ஷி பஹுகாலம் அத்யயநம் பண்ணியும் த்ருப்தியில்லாமல் ஜீர்ணராய்க் கிடக்க, அவரை இந்த்ரன் அணுகி, ['யத்தே சதுர்த்தமாயுர்தத்யாம் கிமேநேந குர்யா இதி'] 'நாலாவது புருஷாயுஸ்ஸையும் உனக்குத் தருகிறேன்; அதனால் என்ன செய்யக்கடவாய்?' என்று கேட்க, அவரும் ['ப்ரஹ்மசர்யமேவைநேந சரேயமிதி ஹோவாச'] 'இதனாலும் அத்யயநத்தையே பண்ணக்கடவேன்' என்ன, இந்த்ரனும் அவரை அழைத்து மூன்று பர்வதங்களைக் காட்டி, ['வேதா வா ஏதே அநந்தா

[illegible]] 'இவைகளெல்லாம் வேதங்கள்; இவைகட்கு முடிவில்லை' என்று சொல்லி, மூன்று பிடி அதிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்து' 'மூன்று புருஷாயுஸ்ஸால் இவ்வளவுதான் நீ அத்யயநம் பண்ணினது' ['[illegible]'] இத்யாதிகளில் முடிவில்லாததாகச் சொல்லப்பட்ட வேதத்தில் எங்கும் அர்ச்சாவதாரம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட வில்லையென்று வேதாத்யயநந்தமுமில்லாமல் முத்ரிதமான கோஶங்களில் சில வேதவாக்யங்களை அஶாஸ்த்ரீயமாகத்தான் த்வநியாய்ப் பார்த்தாலும்,

'[illegible] ।
[illegible] ॥'

என்று ஶாஸ்த்ரார்த்த நிஶ்சய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸமீசீந ந்யாயஜ்ஞாநமும்,

'[illegible] ।
[illegible] ।'

என்று சொல்லப்பட்ட உபப்ருஹ்மண ஜ்ஞாநமும் இல்லாமையால், அந்த வேதவாக்யங்களின் அர்த்தங்களை நன்கு நிஶ்சயிக்க ஶக்தியுமில்லாமலிருக்கிற இந்த ம்ருஷாப்ரஜ்ஞர்கள் சொல்வதே மதாநுமதிக க்ருத்யமென்பது ஸர்வருக்கும் ஸுஸ்பஷ்டம். இவர்களைத் தெளிவிக்கச் சில வேதவாக்யங்களைக் காட்டுகிறோம். ருக்வேத ஸம்ஹிதை எட்டாவது அஷ்டகத்தில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் 13 - வது வர்க்கத்தில் 3 - வது கண்டத்திலுள்ள,

'[illegible] ।
[illegible] ॥'

என்கிற வாக்யம் அர்ச்சாவதாரத்தில் அநந்யதா ஸித்தப்ரமாணமென்பது அவ்வேதம் அறிந்தவர்களுக்கும் வேதார்த்தம் அறிந்தவர்களுக்கும் விஶதம். [illegible] = விப்ரக்ருஷ்டமாய் (அதாவது-வெகு தூரமான கூரோப்தியி லுண்டானதாய்), [illegible] = தாருரூபமான, [illegible] = யாதொரு ஜகந்நாதமென்கிற புருஷோத்தமாகிய தேவதாஶரீரமோ, [illegible] = புருஷனுல்

பண்ணப்படாததாய் அல்லது புருஷனால் ப்ரேரிக்கப்படாததாய்க் கொண்டு, ஸிந்தோ: * வாரெவவமத = ஜம்பூத்வீப லவண ஸமுத்ரக் கரையின் ஸமீபத்தில் மிதக்கின்றது, ஹேதுர்ஹணோ = அதிக்ஷுத்ர பலங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு ஸ்வார்த ஸ்துதியால் துஷ்டங்களான ஹநுவை யுடையவனே! தத் = அந்த தாருஶரீரகனான பகவானைக் குறித்து, ஆரபஸ்வ = ஸ்துதி நமஸ்கார ப்ரஜாதிகளைச் செய்யக்கடவாய். தேந = அந்த ஸ்துத்யாதிகளாலே அல்லது ஸ்துத்யாதி ப்ரீதபகவானாலே, (பரஸ்தரம்) உத்தமம் = ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான பகவானை அடையக்கடவாய் என்பது இதன் பொருள். இதற்கு ஸ்காந்தத்தில் ஜகந்நாத மாஹாத்ம்ய த்ரயோ விம்ஶாத்யாயத்தில்,

‘க்ஷீரோதார்ணவ தீரே ஹி ஸ்வதீர்த்தே ஹி தத்தடே ।
யஸ்மிந் யோமநிகுஞ்ஜாம் தாம் தாருயந்த்ர வாதாஷாதத: ।
ஸதேஜஸம் ஜமதாதீதி ஸ்துதிரோ ஷணியாமிதேவ । தாநிக்ஷ
ஜ்ராவத்யாநி ஶம்பவக்ஜா விதாநிதேவ ॥ தத்யப்ரோக்தா ஸ்ரு
யம்வ்ருக்ஷ தேவ்ததந்ர்யமிஷ்டி ஸ்ஸாராம: । ஸ்வயம்பூர்தக்ஷ்வஸி
ந்தோ: ஸமீஷ ஸக்ஷவஷ்ராஷ்ட்॥ ஹோமாநுஹோதக்ஷம் த்ரி
ஜொக்ஷ்யாநு தாரவக்ஷ்யா ஜநாதநம்: ॥’

என்று உபப்ருஹ்மணம் இருப்பதாலும், இது தத்ஸாதகமாகத் தட்டில்லை. ‘ஸாத்வதீய ஷஷ்டம்ஶ ப்ராஹ்மணத்திலும்,

‘யதாதேவதாயசநாநி க்ஷம்பதெ தேவத வ்ருதிஷ
ஹஸந்தி ராஜந்தி நர்த்யந்தி ஸ்ப்டந்தி ஸ்வித்யந்தி நீலந்தி
ததாவ்ருய ஸ்ரீதம் ஹவதீடம் விஷ்ணுவிஷ்வக்ஜா இதி ஸ்ரீவா
க்ஷம் ஹாஸ்யா லம்வஸிராதார்ஷி ஜப்ஹோதி விஷ்ணுவே
ஸ்வாஹா - இதர்யாரவ்ய - க்ஷயவஸாத மாயத’

---

* வேலாவஸீயாம் என்கிற இடத்தில் பரஸப்தம் ஸாந்தமாயும் சொல்லப்பட்டது.

இத்யந்தமான வாக்யத்தாலும் தேவதாயதந ப்ரதிமாதிகளும் அதன் சேஷ்டாதிகளும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த வாக்யமும் மஹாபாரதத்தில் பீஷ்மபர்வத்தில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில்,

'𑌦𑍈𑌵𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌂𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 ।
𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 ॥'

என்று உபப்ருஹ்மிக்கப்பட்டது. இப்படியே,

'[illegible]'

என்கிற த்விதீயாஷ்டக வாக்யமும் அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் அநந்யதா ஸித்தப்ரமாணமே. 'எவன் இதரனால் அப்ரேரிதனாய் பர்வதஸாநுவில் ஶ்ரேஷ்டாஶ்வ வர்த்தியான ராஜனைப்போல் லோகரக்ஷணார்த்தம் வஸிக்கிறானோ, '[illegible]' என்கிறபடி ([illegible]) த்யாநாநுஸாரியாக ஆவிர்ப்பவிக்கும் அந்த விஷ்ணுவின் பொருட்டு அந்நபாநாதிகளால் அர்ச்சநம் பண்ணக்கடவீர்கள்' என்பது இதன் முக்யார்த்தம். இந்த ருக்கை ஶௌநக பகவான்,

'[illegible]'

என்று அர்ச்சாராதநத்தில் மந்த்ரமாக உபயோகித்திருப்பதாலும், இது அர்ச்சாஸித்தியில் ப்ரமாணதம மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

இப்படியே ருக்வேத ஸம்ஹிதையின் அஷ்டமாஷ்டகத்தில்,

'[illegible]' என்கிற மந்த்ரமும்,

'ஸாராயிகாம்ஸவிகடே ம்ருஸீம்ஸ ஹ்ஸ்டாமெகு ।

ஸிம்ஸிம்ஸிம்ஹஸ்யஸக்ஷஹிஷ்ஷே ஹிஷ்டாவாதயாக்ருவஸி ।'

என்று அதில் அஷ்டமாத்யாய த்ரயோதஶ வர்க்கத்தில் படிக்கப் பட்ட மந்த்ரமும்,

'ப்ர தத்விஷ்ணு ஸ்தவதே வீர்யாய - ம்ருகோ ந பீம: குசரோ கிரிஷ்டா:'

இத்யாதி யஜுர்வேத மந்த்ரங்களும் அர்ச்சாரூப ஸித்தியில் நிரபேக்ஷ ப்ரமாண மென்பதில் வேதார்த்த ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு ஸம்ஶயம் உண்டாகாது.

இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - மே மாஸம்)

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ம. கொ. பட்டாபிராம முதலியார், பெரம்பூர்.	3	0	0
2.	எஸ். டி. கிருஷ்ண ஐய்யங்கார், மதுரை	5	0	0
3.	எம். ஆர். ஸ்ரீநிவாஸஐயங்கார், ஹரிஹர்	3	0	0
4.	கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், பார்க்டவுன்	5	0	0
5.	ஈ. ராமானுஜாசார்யர், திருவெள்ளூர்	3	0	0
6.	டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்லு, ஷை	5	0	0
7.	சி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி	5	0	0
8.	எஸ். சடகோபாசார்யர், சிங்கப்பெருமாள்கோவில்	3	0	0
9.	ம. நரசிம்மாசார்யர், நெல்லூர்	5	0	0
10.	டி. ஈ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்	5	0	0
11.	டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி	5	0	0
12.	வி. ரங்காசார்யர், ஷை	5	0	0
13.	வே. ஈ. சின்னசாமி ஐய்யங்கார், செங்கல்பட்டு	5	0	0
14.	எஸ். சக்ரபாணி ஐய்யங்கார், கும்பகோணம்	3	0	0
15.	எ. அலகியஸ்வாமி, இடிகரை	3	0	0
16.	சி. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், காட்டாங்குளத்தூர்	3	0	0

17. யூ. வி. பார்த்தசாரதி ஐய்யங்கார், ஸ்ரீ பெரும்புதூர்	3	0	0
18. எஸ். பார்த்தசாரதி ஐய்யங்கார், ஜார்ஜ் டவுன்	3	0	0
19. பி. டி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐய்யங்கார், சாத்தூர்	3	0	0
20. என். ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர், பூவிருந்தமல்லி	3	0	0
21. பி. கே. வெங்கடராம பட்டர், பள்ளிபுரம்	3	0	0
22. டி. கே. வெங்கடாசார்யர், திருநெல்வேலி	3	0	0
23. பி. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பாபட்லா	3	0	0
24. கே. ரங்காசார்யர், பாளையங்கோட்டை	3	0	0
25. சி. ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்யர், கும்பகோணம்	3	0	0
26. எம். இ. ஸ்ரீரங்காசார்யர், காஞ்சிபுரம்	3	0	0
27. சி. எம். ஸ்ரீநிவாஸசார்யர், குத்தி R. S.	3	0	0
28. எஸ். இ. கோபால ஐய்யங்கார், சேரங்குளம்	3	0	0
29. எ. கிருஷ்ண ஐய்யங்கார், திருநெல்வேலி	3	0	0
30. ராவ். பஹதூர். ஆர். நரசிம்மாசாரியர், பெங்களூர்	3	0	0
31. எஸ். ராமஸ்ாமி ஐய்யங்கார், மயிலாப்பூர்	3	0	0
32. கெ. சுந்தரராஜ ஐய்யங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	3	0	0
33. எஸ். ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யார், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்	3	0	0
34. டி. ராம ஐய்யங்கார், திருநெல்வேலி	3	0	0
35. சி. ஸ்ரீராம தேசிகய்யங்கார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்	3	0	0
36. பி. டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கா, பதிரி	3	0	0
37. டி. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், ஜார்ஜ்டவுன்	3	0	0
38. எம். எஸ். கிருஷ்ணய்யங்கார், கோயில்பட்டி R. S.	3	0	0
39. வி. ராஜகோபாலாசார்யார், பெங்களூர் ஸிடி	3	0	0
40. எ. ஸ்ரீனிவாஸராகவய்யங்கார் மானமதுரை	3	0	0
41. கெ. எம். சேஷாத்திரி ஐய்யங்கார், திருவத்திபுரம்	3	0	0
42. பி. என் லக்ஷ்மி நரசிம்மா கார்லு, திருகோய்லூர்	3	0	0
43. கார்யதரிசி, யு. எஸ். சபை உத்திரமேரூர்.	3	0	0
44. எஸ். சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார், செங்கமமாள் புரம்	3	0	0
45. கே. எஸ். ராகவாசார்யர், உடுமல்பேட்டை	3	0	0
46. எஸ். ராமாநுஜய்யங்கங்கார், மைலாப்பூர்	3	0	0
47. வி. ஆர். ராஜகோபாலாசார்யர், தஞ்சாவூர்	3	0	0
48. வி. ஸ்ரீனிவாஸராகவாசார்யர், திருப்பாபுலியூர்	3	0	0
49. என். கே. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	3	0	0
50. வி. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
51. டி. கே. ரங்க ஐய்மங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
52. ராவ். பஹதூர். வி. ராமஸ்வாமி ஐய்யங்கார், சேலம்	3	0	0
53. கே. வி. வி. எஸ். அனந்ததேசிகாசார்யர், புதுச்சேரி	3	0	0
54. கோபால தேசிகாசார்யர், கொடநகர்	3	0	0
55. த. எம். வெங்கடராகவாசார்யர், பெல்லாரி	3	0	0

56. டி. கே. நரசிம்மாசார்யர், சித்தூர்	3	0	0
57. வி. சுந்தாராஜய்யங்கார், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்	3	0	0
58. கே. நரசிம்மாசார்யார், பெர்ஹாம்பூர்	3	0	0
59. W. A. வரதாசாரியர், கார்வேட்நகரம்	3	0	0
60. டி. டி. வீரராகவாசார்யார், சித்தூர்	3	0	0
61. எம். டி. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், மாடவாசல்	3	0	0
62. எஸ். குப்புஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பாபநாசம்	3	0	0
63. நடாதூர். கிருஷ்ணன், தூசி	3	0	0
64. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கரூர்	3	0	0
65. எ. ராமானுஜாசார்யார், கொயம்புத்தூர்	5	0	0
66. எஸ். ராமானுஜாசார்யார், ஆரியலூர்	3	0	0
67. ஸி. ஆர். பார்த்தஸாரதி ஐய்யங்கார், சித்தூர்	3	0	0
68. ஏ. நாராயணயங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
69. டி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	3	0	0
70. வி. டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், மதனபல்லி	2	10	0
71. வி. வேதாந்தாசார்யர், ஸ்ரீவல்லிபுத்தூர்	3	0	0
72. கே: கோவிந்தாசார்யர், பட்டணம்	3	0	0
73. அண்ணு ஐய்யங்கார், பஞ்சமதேரி	3	0	0
74. வ. வே. ராகவாசார்யர், மைலாப்பூர்	3	0	0
75. சி. ஆர். விஜயராகவாசார்யர், திருவல்லிகேணி	3	0	0
76. டி. சுந்தராசார்யர், தஞ்சாவூர்	3	0	0
77. ஜி. எ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கோபாலசமுத்திரம்	3	0	0
78. பி. கிருஷ்ணய்யங்கார், சிகந்தராபாத்	3	0	0
79. என். பார்த்தஸாரதி ஐய்யங்கார், பட்டுகொண்ட	3	0	0
80. என். சுந்தரராஜ ஐயயங்கார், திருவநந்தபுரம்	5	0	0
81. பி. எஸ். ராகவாசார்யர், வேலூர்	3	0	0
82. எம். வி. கோவிந்தராஜய்யங்கார், காரைகுடி	3	0	0
83. எம். வராஹஸ்வாமி ஐய்யங்கார், இஞ்சிமேடு	3	0	0
84. எஸ். டி. வெங்கடாசலய்யங்கார், சூளூர்	3	0	0
85. டி. கிருஷ்ணய்யங்கார், ஷஹாபாத்	5	0	0
86. சி. பத்மநாபய்யங்கார், மைலாப்பூர்	5	0	0
87. இ. ராமானுஜாசார்யார், சேலம்	3	0	0
88. க. கிருஷ்ணமாசார்யர், திருப்பதி	3	0	0
89. ப. ரங்கஸ்வாமி ஐய்யங்கார், பழய சீவரம்	3	0	0
90. நரசிம்மராகவாசார்யார், மேல்கர்மா	3	0	0
91. எஸ். அனந்தாசார், காசிபுரம்	3	0	0
92. எல். ராஜகோபாலாசார்யார், அம்மூர்	3	0	0
93. ஏ. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், கும்பகோணம்	3	0	0
94. டி. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார், சிம்லா	3	0	0

95. வி. ஸ்ரீனிவாஸ தேசிகர், பெருங்கட்டூர்	3	0	0
96. பி. வி. ஸ்ரீனிவாஸாசார்யர், வேலூர்	3	0	0
97. காந்தா. ராகவாசார்யர், கொடகர்	3	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை

சந்தா வரவு.

1. எம். கே. சுப்பிரமணியஐய்யர், கும்பகோணம்	3	0	0
2. பாப்பு ரெட்டியார்.— மாவடி	3	0	0
3. எ. வி. சுப்பிரமணிய ஐய்யர், மைலாப்பூர்	3	0	0
4. பண்டிட். ம. கதிரேசம் செட்டியார், மஹிபாலம்பட்டி	3	0	0
5. மேதகுர். வரதராஜமுதலியார், பரித்திபுரம்	3	0	0
6. வி. நரசிம்ம ஐய்யங்கார், கொயம்புத்தூர்	3	0	0
7. கங்கிநாயுடு. வியம்பாளையம்	3	0	0
8. கே. வி. நம்பெருமாள் நாயுடு, விழுப்புரம்	3	0	0
9. ஆர். ரங்கசாமி நாய்க்கர், கடியநல்லூர்	3	0	0
10. எஸ். ஆ. அநந்தநாராயணய்யர், அஸ்ஸான்	3	0	0
11. எம். பால கோதண்டபாணி சேதுராயர், இளங்காடு	3	0	0
12. செட்டியார் அண்டு கம்பனி, ஒலவக்கோட்	3	0	0
13. பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி கவுண்டர், ஒலவக்கோட்	3	0	0
14. பி. எஸ். வேணுகோபால்நாயுடு, போத்தனூர்	3	0	0
15. பி. ஆர். சுப்ரமணிய அய்யர், பூலங்குரிச்சி	3	0	0
16. பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி நாயுடு கொயம்புத்தூர்	3	0	0
17. சி. ஆர். மாணிக்கமுதலியார், நாக்பூர்	3	0	0
18. சி. ஆர். ராஜகோபால்நாயுடு, ரங்கூன்	0	4	0

ஸ்ரீ:

தீபிகாபிமாநிகளுக்கு விஜ்ஞாபநம்:—ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸம்பந்த விஷய விஷயமாகவும் மற்றும் சில விஷயமாகவும் இரண்டொரு கடிதங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்த ஸஞ்சிகையில் அவகாஶம் இல்லாததால், அவை இப்பொழுது ப்ரசுரம் செய்யப்படவில்லை. அடுத்து வரும் ஸஞ்சிகையில் யதாவகாஶம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. மானேஜர்.

50 சாமான்கள் இனாம்!! 50 சாமான்கள் இனாம்!!

அநேக நற்சாக்ஷிப் பத்திரங்கள் பெற்ற

ராஜ சுந்தரி ரோஜா.

கூந்தல் வளரும் பரிமளத்தைலம்.

50 இனாம் சமான்களுடன் டின் 1-க்கு ரூபா 1—0—0

தலைமயிர் அழகாய் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பும் ஸ்திரிகளும், தலை மயிர் உதிர்ந்து போகாமலிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற ஸ்திரிகளும் சாதாரணமாய் கடைகளில் கிடைக்கக் கூடிய இழிவான எண்ணெய்களை உபயோகிக்காமல் எங்கள் தைலத்தின் மதுராதாரமுடைய பரிமளத்தைத் தெரிந்து அவைகளை வாங்கி உபயோகிக்கவும். இதின் பரிமளம் சொல்லவும் எழுதவும் முடியாது. தலையில் தடவி சீவிக்கொண்டால் அக்கம்பக்கம் வீடுகளும் இதின் வாசனை வீசும். கூந்தலை நீள்மாள் வளரச் செய்யும். மூளையின் கொதிப்பைத் தணித்து கண்களுக்கு குளிர்ச்சியைத் தரும் சிரசிலுள்ள பல நோய்களையும் நிவர்த்தி செய்து கண்களில் நீர்வடிதல், தலையில் சுண்டுப்புண் மயிர்வெடிப்பு, மயக்கம், தலைவலி, சொறிசிரங்கு மனோவியாகூலம் ஆகிய இவைகளைப் போக்கடித்து தேக ஆரோக்கியம் தரும் இதுஒன்றுதான். 1-புட்டி தருவித்தால் இதின் அருமை தெரியும். அனேக நற்சாட்சிப்பத்திரங்களும் பெற்றிருக்கிறது. இது தேசமெங்கும் நல்ல பெயர் பெற்றிருப்பதே இதின் புகழ்ச்சிக்கு அத்தாட்சியாகும்.

இனாம் சாமான்களின் விபரம்—ஸ்திரீகள் தலையில் அணியும் கொண்டைக்கிளி 6. குங்குமச்சிமிழ் 1. மைச்சிமிழ் 1. அழகான முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி 1. தாம்பூலமாத்திரைகள் 30. தந்தச்சீப்பு 1. ராஜாராணி கார்னேஷன் பெட்டி 1, ரவிவர்மா படங்களுள்ள போஸ்டு கார்டுகள் 6. அத்தர் பில்லை 1. சந்தனபில்லை 1. ஸ்திரீகள் மார்பில் அணியும் ராஜாராணி உள்ள அந்தமான புரூக்ஸ் 1. ஆக 50.

சர்வதேள் விஷ சஞ்சீவி.

கதறிவந்தவன் களிப்புடன் செல்வான்!

விஷந்தீண்டினவன் நிமிஷத்திற் குணமடைவான்!!

குணமில்லாவிட்டால்

ரூபாய் 100 - இனாம் கொடுக்கப்படும்!!!

விலை பாக்கெட் 1-க்கு ரூ. 0 8 0

டசன் 1-க்கு ரூ. 5 0 0.

விலாசம்:—வி. எ. எஸ். பாணி,

கெ. 3, இருளப்பன் தெரு, மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை
மதிராஸ்.

1917-18-ம் வர்ஷத்திய எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட்

மெம்பர்களின் பெயர்.

1. ஸ்ரீ. உப. கெ. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், மயிலாப்பூர். } போஷகர்கள்
2. ஆனரேபில் கெ. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் } போஷகர்கள்
3. ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்—ஸபாத்யக்ஷர்.
4. ,, ராவ் பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார். } ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்.
5. ,, டி. ராஜகோபாலாசார்யர். } ஸபாத்யக்ஷ ப்ரதிநிதிகள்.
6. ,, ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். } கார்யதர்சிகள்.
7. ,, டி. கோதண்டராம ஐயங்கார். } கார்யதர்சிகள்.
8. ,, ஸி. ராஜகோபாலாசார்யர், சித்தூர்.
9. ,, நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. ,, டி. அநந்தாசார்யர், விழுப்புரம்.
11. ,, குமார சக்ரவர்த்தி. ஐயங்கார், திருச்சி.
12. ,, வே. ஈ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
13. ,, டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவெவ்வுளூர்.
14. ,, ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
15. ,, கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், மதிராஸ்.
16. ,, ஸி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி.
17. ,, டி. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்.
18. ,, வி. ரங்காசாரியர், திருவல்லிக்கேணி.
19. ,, என் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், கர்னூல்.
20. ,, எம். நரஸிஹ்மாசார்யர், நெல்லூர்.
21. ,, ஸி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
22. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், கோயம்புத்தூர்.
23. ,, என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.
24. ,, எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை.
25. ,, கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாகப்பட்டணம்.
26. ,, பி. கே. கருடாசார்யர், மைசூர்.
27. ,, பி. ஆர். க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்.
28. ,, டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
29. ,, எஸ். கிருஷ்ணஸ்மி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
30. ,, எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
31. ,, வித்தியாபூஷணம் எ. கோவிந்தாசாரியர், மைஸூர.
32. ,, ஸி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.
33. ,, ஸி. பத்மநாப ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
34. ,, ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யர், மயிலாப்பூர.
35. ,, எஸ். ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
36. ,, என். ராஜகோபாலாசர்ாயர், ,,
37. ,, எஸ் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கோமல்.